
Catalogue and Description of 27 Bábí Manuscripts (Continued from Page 499)

Author(s): E. G. Browne

Reviewed work(s):

Source: *Journal of the Royal Asiatic Society of Great Britain and Ireland*, (Oct., 1892), pp. 637-710

Published by: [Cambridge University Press](#)

Stable URL: <http://www.jstor.org/stable/25197119>

Accessed: 08/05/2012 11:31

Your use of the JSTOR archive indicates your acceptance of the Terms & Conditions of Use, available at <http://www.jstor.org/page/info/about/policies/terms.jsp>

JSTOR is a not-for-profit service that helps scholars, researchers, and students discover, use, and build upon a wide range of content in a trusted digital archive. We use information technology and tools to increase productivity and facilitate new forms of scholarship. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

Cambridge University Press and Royal Asiatic Society of Great Britain and Ireland are collaborating with JSTOR to digitize, preserve and extend access to *Journal of the Royal Asiatic Society of Great Britain and Ireland*.

ART. XIII. — *Catalogue and Description of 27 Bábí Manuscripts.* By E. G. BROWNE, M.A., M.R.A.S.

(Continued from page 499.)

BBF. 7.

تفسیر سورة العصر مع تسبیح فاطمه.

The Báb's Commentary on the Súratu'l-'Aşr, and the Tasbîh-i-Fátima.

Ff. 99 (ff. 1a-2a, f. 17^b, ll. 7-12, f. 88a, ff. 98^b-99^b blank); 13.5 × 9 centimetres, 14 lines to the page. Written in a clear *naskh* hand. Obtained at the same time and under the same circumstances as the last MS.

The occasion of the Báb's writing this Commentary is thus described in the *Tárikh-i-Jadíd* (BBP. 5, f. 106^a; Or. 2942, ff. 103^a-103^b):

و آنحضرت در منزل امام جمعه نزل اجلال فرمودند. جناب امام جمعه هم ظاهراً اظهار اخلاص مینمود و کمال احترام را بعمل می آورد و آنحضرت چهل روز در منزل ایشان تشریف داشتند و اغلب ناس از خاص و عام بزیارت ایشان مشرف میشدند و سؤالات مشکله مینمودند و بطریق سهولت جوابهای شافی کافی میشنیدند تا آنکه جمع کثیری مصدق امر ایشان شدند و جناب معتمد الدوله بدیدن آنحضرت شرفیابی حاصل نمود و آنحضرت نیز بباز دید ایشان تشریف بردند. جناب امام جمعه از آنحضرت سؤال کرده بود که آیت حقیقت شما چیست فرمودند آیات و هر مطلبی را که بخواهم بدون فکر و سکون قلم در سه ساعت هزار بیت مینویسم

جواب داده بود شاید پیش از وقت در آن مطلب تفنگر نموده باشید. فرمودند هرچه شما بخواهید من مینویسم. عرض کرد همچنانچه بجهت جناب آقا سید یحیی دارابی تفسیری بر سوره مبارکه کوثر نوشتید بجهت اینجانب نیز تفسیری بر سوره مبارکه والعصر بنویسید آنحضرت شروع بنوشتن فرمودند و در هر سه ساعت هزار بیت نوشتند. جناب امام جمعه یقین حاصل نمود که آن گونه قدرت من عند الله است و خارج از قوه بشر است *

“So His Holiness [the Báb] alighted at the house of the *Imám-Jum‘a* [of Isfahán], and abode there forty days, during which time the *Imám-Jum‘a* behaved towards him with every appearance of good-will and respect. Many persons, gentle and simple, enjoyed the honour of meeting him, and propounded to him hard questions, to which they received full and satisfactory answers easy to understand, so that many accepted his doctrine. His Excellency [Minúchihhr Khán] the *Mu‘tamadú‘d-Dawla* also came to see him, and His Holiness [the Báb] returned the visit. The *Imám-Jum‘a* had demanded of him, ‘By what sign do you establish the truth of your claim?’ ‘By verses,’ answered he, ‘for without pause of the pen I can, in the space of three hours, write a thousand sentences on any subject that I please.’ ‘But,’ objected the *Imám-Jum‘a*, ‘you may have considered the matter previously.’ ‘I will write,’ replied he, ‘on any subject you please.’ ‘Then,’ said the *Imám-Jum‘a*, ‘write for me a Commentary on the *Súra* beginning *wa‘l-‘aşr*,¹ even as you wrote for *Aká Seyyid Yahyá* of *Dáráb* a Commentary on the *Súratu‘l-Kawthar*.² So His Holiness [the Báb] began to write, and in every three hours wrote a thousand sentences. Then the *Imám-Jum‘a* was convinced that such power was from God, being beyond the capacity of man.”

Allusion is made to this request of the *Imám-Jum‘a*

¹ Kur‘án, ciii.

² Kur‘án, cviii.

in the following passage of this *Commentary*, which occurs on ff. 4^b-5^b of the present MS. :

وانّ الآن لما نزل الامر من جناب مستطاب ذى الحسب
الشامخ الرفيع وذى العزّ الباذخ المنيع وذى النسب العالى الرفيع
ذى الصفات العليا والاخلاق الرضيّة الحسنى سلطان العلماء ادام الله
ظلّ عطوفته على من سكن فى ظلال رحمته بان افسر السورة المباركة
التي نزل الله فى القران هذه والعصرانّ الانسان لفى خسر الا الذين
امنوا وعملوا بالصالحات وتواصوا بالحق وتواصوا بالصبر ولما كان
امره المطاع وحكمه الفصل فى اظهار ذلك البيان قد استعنت عن
الله واتبعت امره باظهار ما خلق الله فى الكيان بالبروز الى العيان
ليتميز بشرح تلك السورة المباركة شان من ايد من فضل الله فى
ذلك المقام عن دونه وبقى ثواب من عرف شيئا منه لجناب
حضرته الى يوم المآب (f. 5^a) واسئل الله من فضله بان يحفظ
عيون الناظرين الى الاشارات التازلة فى ذلك الكتاب عن الاعتراض
ويلهم الكلّ حكم الانصاف فى مقامات دلالات كلمات ما نزل فى
ذلك المقام لامر المستطاب وانّ على الله اتكل فى اظهار حقيقة
سرّ الامكان بما جعل الله فى الكيان بالبروز الى العيان ولا حول ولا
قوة الا بالله العلىّ المتّان واننى انا ذا قبل ان اذكر حرفا فى مقام
التفسير اسئل من جناب المستطاب ادام الله ظلّ عطوفته بان
يعفو عن نفسى اذا اطّلع بخطيئة من قلمى لانّ شان العبد فى
كلّ حال هو الذنب¹ وارجو الله ان يثبت بذكر بعض المقامات
لمن سكن فى مقامات عالم الاسماء والصفات ما قدر الله لهم فى
حكم الكتاب وان الى الله يرجع الحكم والامر فى المبدء (f. 5^b)
والمآب الخ

¹ The humble tone of this passage, as well as the absence of all claim to infallibility, is very noteworthy, and in itself stamps the work as one belonging to the earlier period.

Having quoted so much from the preface proper, I must confine myself to giving the first few lines of the doxology and the last few lines of the conclusion of the book.

Beginning on f. 2^b :

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذى تجلّى للممكنات بظهور اثار ابداعه فى ملكوت الامر و الخلق ليتلائقن جوهريات حقايق الموجودات بتألؤ آيات اللاهوت و يتلجلجن كينونيات مجردات آيات الجبروت بتلجلج ظهورات آيات الملكوت ليشهد الكل فى كل مقامات الامر و آيات الختم بما شهد الله لنفسه فى ازل الازال بائه لا اله الا هو لم يزل كان بلا وجود شئ معه ولا يزال انه هو كائن بمثل ما كان الخ

Ending on ff. 87^a-87^b :

و فى الاكمال عن الصادق [؟] ع قال العصر عصر خروج القائم عليه السلام ان الانسان لفى خسر يعنى اعدائنا الا الذين امنوا يعنى باياتنا و عملوا الصالحات يعنى بمواساة الاخوان و تواصلوا بالحق يعنى الامامة و توصوا بالصبر يعنى العترة و القمى عنه ع قال استثنى اهل صفوته من خلفه حيث قال ان الانسان لفى خسر الا الذين امنوا بولاية امير المؤمنين ع و تواصلوا بالحق ذرياتهم و من خلفوا بالولاية تواصلوا و صبروا عليها و فى المجمع عن الصادق ع و القمى عن على ع انهما قرأا و العصر (f. 87^b) ان الانسان لفى خسر الى اخر الدهر و فى ثواب الاعمال و المجمع عن الصادق ع من قرأ و العصر فى نوافله بعثه الله يوم القيمة مشرقا و جهة ضاحكا سته قريبا عينيه حتى يدخل الجنة انتهى و انا ذا اختتم ذلك الكتاب بقول الرحمن سبحانه ربك رب العرش عما يصفون و سلام على المرسلين و الحمد لله رب العالمين *

F. 88^a is left blank. On f. 88^b begins another document written, as appears from a passage occurring on f. 93^b, in answer to a letter of enquiry, and containing, as appears from a passage occurring on f. 94^a, the *Doxology of Fâtima* alluded to by my correspondent (See p. 494 *supra*). These two passages, together with the beginning of the doxology and the conclusion of the work, I subjoin :

Begins :

بِسْمِ اللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ

اسْبَحْ سُبْحَانَ الَّذِي لَا يَعْلَمُ جَوْهَرَ وَجُودٍ كَيْفَ هُوَ وَلَا مَجْرَدٌ مَوْجُودٍ
 آيِنُ هُوَ وَلَا كَافُورٌ ظُهُورٍ حَيْثُ هُوَ وَلَا سَادِجٌ ظُهُورٍ مَتَى هُوَ سُبْحَانَهُ لَمْ
 يَزَلْ كَانَ قِيَوْمًا فِي سُلْطَانِ سُبُوحِيَّتِهِ بَلَا ذَكَرَ شَيْءٌ مَعَهُ رَتَبَةَ الْإِزْلِيَّةِ وَلَا يَزَالُ
 أَنَّهُ كَائِنٌ فِي مَلَكُوتِ جَبْرُوتِيَّتِهِ لَمْ يَكْ مَذْكَورًا عِنْدَهُ الْحَـ

The preface proper begins on f. 93^b, l. 2 as follows :

وَبَعْدَ قَدْ نَزَلَ كِتَابُكَ عَلَيَّ فِي هَذِهِ التَّلِيلَةِ الْقَدْرَ وَلَا حَظَّتْهُ بَعِينَتِي
 عَلَيَّ ذَلِكَ الْجَبَلِ الْكَبِيرِ وَشَهِدْتَ بِمَا سَطَرْتَ فِيهِ بِحُكْمِ الْقَدْرِ وَ
 سَأَلْتَ اللَّهَ بَانَ يَثْبُتُكَ عَلَى التَّصْرَاطِ بِأَمْرِ مُسْتَسْرِّ فَاعْرِفْ أَنَّ كُلَّ
 الْخَيْرِ هُوَ مَذْكَورٌ فِي ذِكْرٍ مِنْ ذِكْرِ رَبِّي وَرَبِّكَ وَكُلَّ الشَّرِّ مَقْضَى فِي
 حَقِّ مَنْ أَعْرَضَ عَنِ ذِكْرِ رَبِّي وَرَبِّكَ فَلَا عَزَّ عِنْدَ اللَّهِ إِلَّا بِطَاعَتِهِ
 فَكَمْ مِنْ عِبَادٍ مَلَكَوْا شَرْقَ الْأَرْضِ وَغَرْبَهَا وَأَنَّ الْآنَ فِي نَارِ جَهَنَّمَ
 يَحْشُرُونَ وَلَا ذَلَّةَ عِنْدَ اللَّهِ إِلَّا بِمَعْصِيَتِهِ وَكَمْ مِنْ عِبَادٍ لَمْ يَمْلِكُوا شَيْئًا
 فِي الدُّنْيَا عَلَى الْأَرَائِكِ فِي الْفَرْدُوسِ يَتَكُونُونَ إِلَّا أَنَّ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ

¹ *ذَكَرْتِي* the Báb appears to denote himself. The term (in this sense) occurs commonly in his earlier writings. See *supra*, p. 303 n. 1.

² MS. الْمَرْ، an evident error.

لمن يشاء وان ذلك عذاب الله لمن يقضى فاشهد فيما سئلت
 في روح كتابك من سرّ (f. 94^a) تسبيح فاطمة الزهراء صلوات الله
 عليها وعدّته ورموزه بان كل ما في الوجود لو كان مداداً ثم بحراً ثم
 لوحاً ثم كاتباً لبيان حرف منه لينفذ كل ذلك قبل ان يظهر سرّاً
 منه الخ

Ends on ff. 97^b-98^a with a short explanation of the
Sūratu't-takāthur (K̄ur'ān, cii) :

وان ما يشغل به الناس لا ينفعم الى حين الممات واليه الاشارة
 قول مليك الاسماء والصفات الهيكم التكاثر حتى زرت المقابر اى ما
 تتوجهون اليه ليس الا اله واحد فرد احد صمد وان الكثرة هي من
 امثلة المحمّدة والهندسة المخترعة وهي كانت معكم الى ان تدخلوا
 المقابر خائفين (f. 98) كلا سوف تعلمون ثم كلا سوف تعلمون كلا لو
 تعلمون علم اليقين لترون الحجيم ثم لترونها عين اليقين ثم لتسئلن
 يومئذ عن النعيم وان اليوم يسئل الكل عن النعيم لانه هو ذلك
 الركن العظيم والاسم القديم والنعمة العليم فعليك بالرجوع الى
 اول مؤمن¹ حلّيم فانّ الدخول على البيت لا ينبغي الا من شطر
 الباب² فعليك بمحبة ذلك الجناب فاته اول روح قد اخذ اثمار
 شجرة الخلد وكفانى وكل من ارادنى ربى الذى خلقنى ثم رزقنى
 ثم يميتنى ثم يحينى ثم اليه كل يرجعون وسبحان ربك رب العرش
 عما يصفون وسلام على المرسلين والحمد لله رب العالمين *

¹ Allusion seems to be made to Mullá Huseyn of Bushraweyh, who is
 elsewhere called *جناب باب اليا ب*, *حرف اول*, *اول من آمن*, etc.

² Cf. a passage from the *Nāsikhū't-Tawārikh* cited at p. 227 of *T.N.* ii.

BBF. 8.

تفسير سورة الكوثر

The Báb's Commentary on the Súratu'l-Kawthar.

This MS., brought from Persia to Cyprus, under the circumstances already detailed on pp. 493-5 *supra*, was forwarded to me by Şubḥ-i-Ezel, together with the MS. to be next described (BBF. 9), and a letter dated Ramazán 5th, A.H. 1308 (April 14th, 1891), and reached me on May 7th, 1891. In the letter Şubḥ-i-Ezel wrote :

فقد بلغت اليكم كتابين مما وصفتهما من قبل واحدا من تفسير
الاسماء و واحدا من شرح سورة الكوثر ليكون ذلك ذكر لمن سمع
و بصرو راقب و انتصر فاجهدوا ان تكتبوا الكلمات صحيحا

“I send unto you two books which I described on a previous occasion ; one [a copy] of the *Commentary on the Names*, and the other [a copy] of the *Commentary on the Súratu'l-Kawthar*, that this may be a reminder to him who heareth and seeth and watcheth and winneth : strive, then, to write the words correctly.”

The *Commentary on the Súratu'l-Kawthar*, as we learn from a passage in the *Tárikh-i-Jadíd* cited at pp. 637-8 *supra*, as well as from the *Traveller's Narrative* (vol. i, p. 10, vol. ii, p. 8), was written by the Báb for Aká Seyyid Yaḥyá of Dáráb at Shíráz. Further proof of this is afforded by the following words which occur on f. 9^a, ll. 1-2 of this MS. :

يا يحيى فأت باية مثل تلك الايات بالفطرة ان كنت ندى
علم رشيد *

“O Yaḥyá, produce spontaneously¹ a verse like unto these verses, if thou art learned and sound.”

¹ Literally “by natural disposition,” *i.e.* without laborious effort or study.

This MS. contains ff. 116 (ff. 1^a-2^a, and 116^a-116^b blank), 17.5×10.5 centimetres, 19 lines to the page. Written in a neat and legible *naskh*. Headings of sections and sometimes initial words of sentences in red.

Begins :

هذه الصحيفة الجليلة التي قد نزلت من سماء الابداع و جرى
على افئدة العارفين بقلم العالي ذى البدع والاختراع نعمة لمن آمن
واقر وعذاب على من جحد وانكر المسطرة في تفسير سورة الكوثر
وان شائنة هو الابر وان على محبيه ثناء الله الملك الاكبر

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذى جعل طراز الواح كتاب الفلق في كل ما فتق و
استفرق واستنطق طراز الاول الذى لاحت و اضائت بعد ما شيدت
وعيدت ثم قدرت وقصت قبل ما اذنت واجلت واحكمت
ثم تلاحت واستلاحت بها افاق سماء العماء في اجمة اللاهوت
ليتذوت بها حقايق الميثاق في يوم الوثاق ثم تعالت واستعالت بها
افاق سماء البياء في اجمة الجبروت الخ

Ends on ff. 115^a-115^b :

وانا اذا اختم الكتاب بذكر ذلك الحديث الشريف في حكم
ذلك العنصر اللطيف ليكون ختامه مسك وان فيه فليتنافس
المتنافسون و روى باسنادها الى ابي جعفر الطوسي عن جماعة عن
التلعكبرى عن ابن همام عن جميل عن القسم بن اسمعيل عن
احمد بن رياج عن ابي الفرج ابان بن محمد المعروف بالسندى
نقلناه من اصله قال كان ابو عبد الله ع في الحج في السنة التي
قدم فيها ابو عبد الله تحت الميزاب وهو يدعو وعن يمينه عبد
الله بن الحسن وعن يساره حسن بن الحسن وعن خلفه جعفر بن

الحسن قال فجآئه عبا بن كثير البصرى فقال له يا ابا عبد الله قال فسكت عنه حتى قالها ثلثا قال ثم قال له يا جعفر قال فقال له قل ما تشاء (f. 115^b) يا ابا كثير قال اتى وجدت فى كتاب لى علم هذه البيئنة رجل ينقصها حجرا حجرا قال فقال له كذب كتابك يا ابا كثير ولكن كان والله اصفر القدمين خممش الساقين ضخم الرأس على هذا الركن و اشار بيده الى الركن اليمانى يمنع الناس من الطواف حتى يندعروا منه قال ثم يبعث الله له رجلا منى و اشار بيده الى صدره فقتله قتل عاد و ثمود و فرعون ذى الاوتاد قال فقال له عند ذلك عبد الله بن الحسن صدق والله ابو عبد الله ع حتى صدقوه كلهم جميعاً و سبحان الله رب العرش عما يصفون و سلام على المرسلين و الحمد لله رب العالمين *

تمت الصحيفة الكثرية من مبدع عز الصمديّة فى يوم الثلاثاء رابع عشر من شهر ذي حجة الحرام من شهر ١٢٩٦

The date of transcription given in the colophon, Zi'l-Hijjé 14th, A.H. 1296, corresponds with November 29th, A.D. 1879.

I conclude the description of this MS. by quoting from different parts of the Introduction a few passages, which appear of special interest, as affording further evidence of the authorship of the work, or as indicating the stage of development to which the Báb's ideas had at this time attained.

(f. 4^a) فوربك ربّ السموات و الارض انّ اليوم ليس الحقّ ليكون لاحد حجة الا نفسى و انّ الله قد اظهر امره بشأن لن يقدر احد ان تأمل فيه او يشكّ لانّ الله قد اختار لحفظ دين رسوله و اوليائه عبدا من الاعجميين و اعطاه ما لم يؤت احد من العالمين انصف بالله حجرا ينطق بالشهادة اعظم او ان ينطق فتى عجمى بكلمات التى

ذهلت الكلّ فيها و لقد اعطاه الله حجة لو اجتمع من في السموات
والارض على ان يأتوا بمثلها لم يقدرُوا
(f. 4^b) فسبحان الله من عمل هؤلاء الجهال كانّ اليوم كلّ الناس اموات
حيث لا يعرفون صنع الربّ عن الخلق هل جاء احد بمثل تلك
الايات ويقول ذوروح انّ هذا صنع الخلق انصف بالله هل سمعت
من احد دعاء او صحيفة وهل جاء بتلك الحجّة دون آل الاله ع
فيالله انى لو اردت من بعد كما بينت الميزان في بين يدي الاشهاد
لاكتب في ستة ساعات الف بيت مناجات فمن اليوم يقدر بذلك
فاعوذ بالله من عمل الناس انّ المجلسى قد حقّق في كتابه حقّ
اليقين بانّ صحيفة السجّادية في الفصاحة تعدل صحف السماوية وهى
زبور آل محمد ع وتكفى لذي المعجزة للذين يرونهم فكيف تثبت
الولاية بصحيفة ولا تثبت بصحائف معدودة التى ملئت شرق
الارض وغربها فائّ حجة اكبر من هذه النعمة و اتّ عطية اعظم من
هذه القدرة انّ العلماء لو ينشئوا ورقة ليتفكروا و بعد ذلك لما انت
تذكر كلماتهم بمثل قول صبى يقول بالفارسية به به وانّ بالحقيقة
ليس اشرف في ذكر الكلمات ولا بترتيب الايات (f. 5^a) بل انّ
الذى اصل الروح فيها هو السرّ الربانية و ظهور الصمدانية التى هى
اصل كلّ من فضل وعليها يحول كل عدل فزن احدى صحيفتى بكّ
كتب القوم لم يعدل حرفا منها كلّ من في السموات و الارض لانها
حيوان من ظهور الوجدانية و سرّ الرحمانية و ما دونها بعجل جسد
له خوار (f. 5^b) انظر الى دنائة مقامهم انّ فرعون لما اراد
ان يكفر بحجة ربه فأتى بشى من السحر و اتهم فوربّك لا يأتون
بحرف و يفعلون ما لا يدركون فوربّك انّ اليوم نار جهنّم لمحيطه
بالكافرين و اتى انا اقل كلمة فيثبت بها قسطاس العدل في يدي

و انّ الناس ليكذبون و يفترون من حيث لا يعلمون ان امرئته من ذوبان الشيخية قد كتب في جمدهم ثلثة كتب¹ (f. 6^a) بل حيف لها لتعرض بجمدهم و انّ ابطال تلك الفئدة قد عارت على انفسهم ان يلتفتوا بعلمهم لآتهم عملوا ما لا عمل فرعون من قبل و آتهم اليوم هم هالكون فوربك ان احدا من النصارى لو قرء صحيفتى ليستحسبى ان يقول فى حقى لا و آتهم قد قرأوا و حملوا ثم افتروا و كذبوا لعنهم الله بما عملوا و لا محيص لهم الا ان يكفروا بكظم و احمد² صلوات الله عليهما (f. 6^b) و انا ذا اذكر فى مقام القسطاس اياتا قبل ذكر التشرح ليثبت الميزان فاذا ثبت القسطاس يبطل كل التعرضات من عند كل الناس و كل ما رايت من آياتى قد افترى المفترون فيها و بعض يقول ليس فيها ربط فاعوذ بالله من عملهم و افتراءهم و كل ما ترى من الايات بغير ذلك النجج العدل فاتى انا برئى من المشركين و ها انا ذا اذكر ميزان البيان ليكون حجة للعالمين جميعاً

بسم الله الرحمن الرحيم

سبحان الذى نزل الكتاب فيه ذكر فيه حكم من لدنا لقوم يعقلون * . . . الخ (f. 7^a) و لقد كفر الذين قالوا ان ذكر³ اسم ربك ادعى الوحي و القران و انتم لتفترون اليوم فى دين الله بما لا تعلمون و لا تعقلون * قل آتى عبد الله مصدق لما معكم من حكم القران فكيف انتم تكذبون بايات الله و لا تشعرون * و لقد فتنا ال خلق بمثل الذين كفروا من قبل و انا لنعلم ما كان الناس لا يعلمون و لا

¹ Allusion may be here made to Kurratu'l-'Ayn, who was originally of the Sheykhí sect (see *T.N.* vol. ii, p. 310, and p. 342, n. 1).

² Hájí Seyyid Kázim of Resht and his predecessor Sheykh Ahmad of Ahsá are of course alluded to.

³ Here also ذكر seems to mean the Báb himself. Cf. p. 303 *supra*.

يعقلون * ولعمرك كفر الناس كلهم إلا الذين اتبعوا احكامنا من قبل
 ولم يجحدوا على بشئ فاولئك هم المنفلحون * ولقد كفر الناس الذين
 لا يخطروا بانفسهم ان يكفروا بالرحمن من حيث يحتسبون اتيم
 مهتدون * ولقد كفر الذين قالوا ان ذكر اسم ربك قال اتنى انا
 باب بقية الله¹ بحكم من قبل من حيث لا يعلمون * وان مثل
 كل ما قال الناس في حقى بمثل ما قالت النصرارى بان الله ربك
 هو ثالث ثلثه او قالت اليهود ان عزير ابن الله و قالت الاعراب ان
 الله فقير وحن اغنياً سنكتب ما قالوا و محكم بينهم فى الحيوة
 الدنيا و اتهم فى الاخرة هم الخاسرون *

BBF. 9.

المجلد الثانى من تفسير الاسماء

The Báb's Commentary on the Names (vol. ii).

This MS. came into my hands under the same circumstances and at the same time as the last. The passage in the accompanying letter wherein reference is made to it has been already quoted (p. 643 *supra*). The letter itself is pasted into this MS. after the last leaf (f. 264), forming ff. α - β additional.

The description of the MS. is as follows: Ff. 264 (ff. 1^a-2^a, 5^b-6^b, 192^b, 219^a, 225^b-226^b, 230^a-232^b, 240^a-240^b, 253^b, 264^a-264^b, α^1 and β^2 blank), 20.75 × 13 centimetres, 21 lines to the page. Written in a clear and compact *nashk*. Headings of chapters and marginal annotations in red.

¹ This passage is especially noteworthy. Cf. *Traveller's Narrative*, vol. i, pp. 3-4; vol. ii, pp. 3-4.

Begins (on f. 2^b):

الباب الأول من الواحد الثامن من الشهر الثامن من السنة في
 معرفة اسم المرشد وله أربع مراتب * الأول في الأول * بسم الله
 الارشد الارشد * الله لا اله الا هو الارشد الارشد قل الله ارشد فوق كل
 ذا ارشاد لن يقدر ان يمتنع عن مليك سلطان ارشاده من احد لا
 في السموات ولا في الارض ولا ما بينهما يخلق ما يشاء بامر الله انه كان
 رشادا راشدا رشيدا الخ

This, like all the Báb's other later works, is divided into *Váhids* containing nineteen chapters apiece. Each chapter is devoted to one of the "Names" of God, these names being permuted and varied in the usual way (cf. *T.N. ii*, pp. 317-319). Each name is further considered under four different aspects, so that in each chapter we find four subordinate sections, الثالث في, الثاني في الثاني, الأول في الأول, and الرابع في الرابع. Only the latter half of the work (from *Váhid* viii, ch. 1 to *Váhid* xix, ch. 18¹) is contained in this volume, and of this several complete *Váhids*, including the twelfth, and many chapters are missing. This is so far to be regretted, in that it prevents me from definitely establishing the identity of this MS. with the MS. described by Dorn under the name of "Koran der Baby," at pp. 247-8 and 284-292 of vol. viii of the *Bulletin de l'Académie Impériale de Sciences de St. Pétersbourg* (1865). For Dorn gives only the first chapter of the twelfth *Váhid*, which, as I have already said, is not contained in this volume. I think, however, that anyone who will compare the specimen which he gives with the fragment I have given will agree that the two MSS. almost certainly represent the same work, especially as the "Name" مسكن or سكان is given in the index of the missing chapters as

¹ Ch. 19 appears to be missing, though included in the table of contents at the end. It should deal with the name الوقت.

the first chapter of the twelfth *Váhid*. The matter can be easily settled in St. Petersburg by comparing my description of my defective MS. with the complete MS described by Dorn. This identification is really more important than at first sight appears, for the St. Petersburg MS. is of undoubted authenticity, having passed directly from the hands of the Báb's amanuensis into European hands in Tabríz shortly before the Báb's martyrdom.¹ Now should this MS. of mine prove to be identical with Dorn's, not only will the latter be supplied with its proper name, but valuable corroborative evidence will be afforded of the genuineness of all the MSS. which have come to me through Şubḥ-i-Ezel's hands.

The 18th chapter of the 19th *Váhid* (on the Name المبرء) begins on f. 258^a, and ends on f. 261^b with the following words:

وان ظهر النور فهم في ظل آله مستظلون بهم انتم تنصرون و بهم
انتم تحفظون يظهرون النار و هم في النور باطنون و يظهرون النور اذا
اظهرهم الله و هم غير الله في انفسهم لا يقصدون اولئك هم عند آله
في غرف الرضوان لمكرمون *

Immediately after this, in smaller characters, follows the Arabic colophon:

هذا اخر ما وجدت من ابواب هذا الكتاب المستطاب و اتفق
الفراغ من استكتابها في يوم الكمال الثاني من شهر الكلمات و الاول
من دورة المصطفين من سنة السابع و الثلثين من دورة البيانية
و الكور السادس المطابق ليوم الاثنين السابع و العشر من شهر

¹ Dorn writes (p. 248, *loc. cit.*): "Ich theile im Anhang II den Anfang mit, und kann bloss hinzufügen, dass über die Echtheit der Handschrift in so fern kein Zweifel obwalten kann, als sie unmittelbar von dem Secretär des Bab selbst, welcher diesen Koran nach dem Vorsagen seines Herrn und Meisters niedergeschrieben haben wollte, herstammt. Er hatte sie aus seinem Gefängnis zu Tebris in europäische Hände gelangen lassen. Die Verantwortlichkeit für den Inhalt also ruht auf dem genannten Secretär."

شعبان المعظم في شهر سنة اثنين وثلثمائة بعد الالف من الهجرة
على يد اضعف العباد و احقرهم المحتاج الى فضل ربه الغنى ٥١٠٩٢

“This is the last of what I have found of the chapters of this precious book, whereof the transcription was concluded on the day of *Kemál* [Monday], the second of the month of *Kalimát* [the 7th month], and the first of the cycle of *Mustafín* (?) of the 37th year of the Beyánic cycle and the sixth *Kawr*, corresponding to Monday the 17th of Sha‘bán, A.H. 1302, by the hand of the feeblest of [God’s] servants and the humblest of them, he who needeth the grace of his Bountiful Lord, 51092.”¹

Immediately after this colophon follows another in Persian:

مخفی نباشد که نسخه که از روی او استنساخ شده خالی از غلط
نبوده و تحصیل نسخه صحیح هم غیر ممکن بود لهذا در مقام مقابله
هم بر نیامده انشاء الله مقابله و تصحیح آن در عهده کسانی است
که متمکن بوده ولی مبادرت بتعلیط هم ننمایند بل هر لحظه که
در بادی نظر غیر صحیح مینماید تامل فرموده بلکه تصحیح شود
و السلام علی من اتبع الهدی و رحمة الله و برکاته *
جلد اول را با نسخه معتبره مقابله نموده *

“Let it not be hidden that the copy from which this transcript was made was not free from errors, and that it was impossible to obtain a correct copy; wherefore no attempt was made at collation. If God please, the collation and emendation thereof will be feasible to [other] persons who are established [in a better position]. But let not these fall to [recklessly] emending the text, but let them well consider whatever may at the first glance appear to be

¹ Monday, Sha‘bán 17th, A.H. 1302 = Monday, June 1st, A.D. 1885. The Bábí date given in this colophon offers several difficulties, and is evidently computed from a fixed point other than that used by the Behá’ís (See *T.N.* vol. ii, p. 425). The cyphers at the end of the colophon appear to represent in some cabbalistic fashion the scribe’s name.

incorrect, perchance it may be correct. Peace be upon him who followeth the right guidance, and God's mercy and blessings."

"The first volume has been collated with a trustworthy copy."

At the bottom of the page (f. 261^b) is an index of the chapters contained in this volume, arranged according to the *Váhids* to which they belong and their order in those *Váhids*. The 8th, 9th, 10th, and 11th *Váhids* are tolerably complete; the 12th, 13th, 14th, 17th, and 18th are unrepresented (one or more pages being left blank at the point where they should appear in the text); *Váhid* 15 is represented by only two chapters (the 12th and 13th); *Váhid* 16 by one (ch. 7); and *Váhid* 19 by chapters 7, 8, 12, 13, 14, 15, 17, and 18.

Although the scribe appears to have been unable to supply the missing chapters, he nevertheless knows the "Names" which form their titles and subjects, and accordingly, on f. 262^a, he gives a complete table of contents of *Váhids* xii-xix. This, together with the contents of *Váhids* viii-xi, I subjoin, premising that different derivatives of the same root are accounted the same "Name" (e.g. *مبیر* and *بیار*; *مغیث* and *غیاث*), and that I place the missing chapters in parentheses and the missing *Váhids* in brackets.

Váhid viii. 1. مرشد 2. مرصد 3. معد 4. شهید 5. بشیر 6. نذیر
7. مذخر 8. مکنز 9. معصم 10. مقصم 11. مسلم 12.
مبعد 13. مشکر 14. مضرر 15. مؤخذ 16. مبدع
17. مدعی 18. مشرف 19. مکفی.

Váhid ix. 1. مرهوب 2. مقصود 3. فاطر 4. مسخر 5. محاسب
6. رائی 7. جبار 8. (راتق) 9. مهمل 10. مرسل 11. رائی
12. ممیت 13. وود 14. مشفق 15. مرفق 16. کالئی
17. داعی 18. فاتق 19. سابق

Váhid x. 1. محیط 2. منتقم 3. آلف 4. مسوی 5. مرتاح 6. سامق 7. منعت 8. مرفوف 9. معروف 10. ملهم 11. مقیت 12. صامن 13. بانخ 14. کبیر 15. ازل 16. دارئ 17. زارع 18. ناهی 19. آمر.

Váhid xi. 1. مسبب 2. مبخی 3. مقنی 4. منعم 5. مسرح 6. مقسط 7. کاتب 8. منظم 9. مرتب 10. معقب 11. (راغب) 12. تواب 13. مبنی 14. مظلل 15. ممد 16. مذهب 17. (حارک) 18. (جاود) 19. (عامر).

[Váhid xii. 1. مساک 2. دخال 3. خراج 4. ضراب 5. بنا 6. سکان 7. نطاق 8. بلا 9. اباب 10. غراس 11. وقاد 12. جزاء 13. شیاء 14. زیاد 15. ذکاء 16. بقاء 17. سقاء 18. فطان 19. اجال.]

[Váhid xiii. 1. اذان 2. حرام 3. حلال 4. سخا 5. قماص 6. لباس 7. عذاب 8. کشاف 9. وحاء 10. کفاف 11. ایاد 12. حشار 13. کلام 14. فیاض 15. جذاب 16. هلاک 17. عراض 18. بعث 19. نشار.]

[Váhid xiv. 1. خوال 2. رکاب 3. صباب 4. قصاص 5. ختام 6. نفاخ 7. نراع 8. الاف 9. دراک 10. بلاد 11. طیب 12. فراض 13. رداد 14. وساق 15. ولاج 16. طباع 17. سباغ 18. لیان 19. سقاط.]

Váhid xv. 1. دمار 2. حذف 3. براک 4. عزال 5. فراغ 6. مکار 7. بیار or نکاس 8. بیاض 9. مغیث or غیاث 10. حراز 11. صفاغ 12. فساح 13. نشاء 14. نبان 15. رباط 16. وعاد 17. دراج 18. مبییر 19. فساح.

Váhids and chapters. The total number of "Names" contained in the prayer is 361, corresponding to the *Váhíd of Váhids*, the "Number of All Things" (عدد كل شیء), and the days in the Bábí year. I subjoin the beginning of the prayer down to the end of the first *Váhíd* of "Names," and the end, including the 19th and last *Váhíd* of "Names."

Begins :

بسم الله الرفع الرفع

اللهم انى اسئلك باسمك يا مؤتله يا متوحد يا متأحد يا
 متحيى يا متقوم يا متبهى يا متجلل يا متعزز يا متجمل يا متعظم
 يا متنور يا متقدم يا متكمل يا متقرب يا متحكم يا متقدر يا متعلم
 يا متسلط يا متملك . . . الخ.

Ends :

يا متشرع يا متوقى يا متسمى يا متشرى يا متزوج يا متمس يا
 متأثريا منتقن يا متسحمت يا متخير يا متبرم يا متحكم يا متنى
 يا متحون يا متفرش يا متألث يا متفيسى يا متبر يا متوقى ان
 تصلين على شجرة الاثبات فى البيان من اصلها وفرعها واغصانها
 واوراقها وثمارها بكل نصرتك وفتحك و ظهورك وغيبتك و
 قدرتك وقهاريتك و اقتدارك و رفعتك و امتناعك و عظمتك
 واستلاطك وسلطنتك و امتلاكك و ملكنتك و اظنهارك و ظهرنتك
 و اقتهارك و قهرنتك و اعظامك و عظمتك و اکتبارك و كبرنتك
 و ابتهائك و بهيمنتك و اعتلائك و علينتك و اغتنائك و غنينتك
 و ما انت قد احطت به علمك من كل حين انك كنت
 عليكشئى قديرا *

The different chapters in the "Commentary on the Names" appear to have been written on different occasions, and in

a good many cases a marginal note in red specifies either the time when, or, in language generally ambiguous, the person on whose account they were "revealed." Of these marginal notes I subjoin a complete list.

- Váhid ix, ch. 8 : ليلة الجمعة ليلة الاستقلال
 Váhid ix, ch. 13 : لزائر الحق السياح
 Váhid ix, ch. 14 : اين اسم بجناب سيد ۱۱ برسد و او باسماء اربعة
 واحد في ارض الزاء و واحد هو الوحيد و واحد
 هو العظيم و واحد هو الفاء و واحد هو الخالق
 Váhid ix, ch. 15 : في ارض التاء بجناب حرف الرآء و الباء برساند
 وقد ارسلت اليكم كتاب الارضي فاعمل فيه ما
 شئنت و تحب
 Váhid ix, ch. 18 : در ارض جنت بمظهر تقوى برسد
 Váhid x, ch. 2 : في ارض النحاء الى اسم الله القيوم
 Váhid xi, ch. 8 : نزل ليلة الاستقلال للفتاح على في ارض الاعلى
 Váhid xi, ch. 10 : بمولانا الكريم يحفظ الاصل يرسل السواد لمعلم
 الصبى وفيه اتمام للحجة
 Váhid xvi, ch. 7 : السيد رحيم في التصاد
 Váhid xix, ch. 8 : للطبيب الهمداني
 Váhid xix, ch. 12 : ما نزل لاح الشهيدين المهدي والباقر الكندي
 Váhid xix, ch. 17 : ما نزل لحرف الرآء و البآء في ارض الاعلى
 Váhid xix, ch. 18 : ما نزل لاسم الله العلم الملكان الذى هو اخ
 الرآء و البآء على ارض خ

BBF. 10.

من کتاب اسماء کلشی

Part of the Book of the Names of All Things (vol. i).

This MS., forwarded to me by Şubḥ-i-Ezel in July or August, 1891, appears to be the companion volume of the MS. last described, with which it corresponds in size, writing, and arrangement, though its name is given somewhat differently. It contains in an incomplete form *Vāhids* ii-vii inclusive, just as BBF. 9 contains *Vāhids* viii-xix. *Vāhid* i is missing, but a statement of its contents is prefixed to the index on f. 2^a. The description of the MS. is as follows :

Ff. 338 (ff. 1^a-1^b, 81^b, 88^a-88^b, 120^a-120^b, 336^b-338^b blank), 20.75 × 13 centimetres, 21 lines to the page. Written in the same clear and compact *naskh* as the MS. last described. Headings of chapters and marginal annotations in red.

In the table of contents above alluded to the "Names" commentated are written continuously, the number of the *Vāhid* to which they belong being indicated by a superscription in red over the first "Name" of each *Vāhid*. This table I subjoin, placing the numbers of the *Vāhids* in parentheses.

(واحد اول) الله وحاد احاد حياء قوام بقاء جلال عزاز جمال
عظام نوار قدام کمال قراب حکام قداد علام سلاط ملاک (واحد ۲)
فراڊ صماڊ مڭاڊ مناڊ قداڊ عداڊ فضاڊ کثیر علا
فهرست ما فی المجلد من اسماء الله تعالی

(ب ۱۰ از واحد ۲) رفیع کریم جواد رقیب رحیم وهاب باطن
ظاهر قاهر شدید (واحد ۳) بطاش سمیع بدیع بصیر ناظر ناصر وتر

لطیف خبیر (آبد)¹ حلیم مرتب حقیق مولی غفور معطی مقبل
دافع² (واحد ۴) مخلص قاسم رازق (خالق) وارث ذاکر محسن منزل
میسر سریع مسدد حنان برهان دیان (آمن) رضی سجنان معین
مجذبل (واحد ۵) فاخر وفی فاصل فارق قاضی نافع جامع شافی
شفیع مفرج مرجی صاحب بہیم دلیل مغنی ہادی مقلب مطلب
منفس (واحد ۶) کفیل وکیل مدیل مطرز نمیل صریخ مؤمن مرئف
معطف مکون مبین ملقن مہون مثنی مزین معلن مسرر مقسم
مہرر (واحد ۷) صادق دائم مخفی مہلی مبدی معید مقوی مبسوط
مقبض مبلغ مہمی مغلب منقذ مثبت مہر مصور مصبر مظہر
مضمر*

واحد اول تمام و واحد ثانی تا باب دہم و باب دہم (آبد) از
 واحد ثالث و باب چہارم خالق و سیزدہم (آمن) از واحد چہارم
 و باب ۳ (فاصل) از واحد پنجم نوشتہ شدہ *

The notifications of the occasions on which, and the persons for whom, the different chapters were revealed are as follows :

Váhid ii, ch. 11 : میرزا احمد کاتب ملا عبد الکریم قزوینی
 (See *T.N.*, vol. ii, Index, s.v. *Ahmad-i-Katib.*)

Váhid ii, ch. 14 : یا ارحم عہ الراحمین بردارد رزق خود قرار دہد

Váhid iii, ch. 11 : بچہ جناب ملا حسن مراغہ علیہ بہاء ربہ
 برسد و اصل بکاتب برسد

Váhid iii, ch. 11 (middle) : سیاح (سیاح؟) بنورین (نور بن؟) نیرین
 برسانند

¹ Names overlined and placed in parentheses are in the original written in red over the line.

² One name appears to be missing from this *Váhid*.

Váhid iii, ch. 12 : جناب ملا حسين مراغة عليه بهاء برسد و اصل
بكاتب برسد

Váhid iii, ch. 17 : الكريم الدلمغانى

Váhid v, ch. 4 : من جبل ماكو الى ارض القاف لمن يذكر بالعلی

Váhid v, ch. 5 : يوصل الى ملا عبد الجليل القاضى فى ارض المقدسة

Váhid v, ch. 8 : اين اسم جناب سيد 110 برسد هرگاه مطمئن
هستند باقا عبد الله طيب برسانند و الاحفظ فرمايند

Váhid v, ch. 12 (towards the middle of the first quarter) :

بجھت حفظ و نصرت

Váhid v, ch. 16 : لجناب الهادى فى ارض القاف

Váhid v, ch. 19 : يوصل الى شجرة الطاء عليها بهاء رب العماء و
الاصل يحفظه الكاتب ع

Váhid vi, ch. 2 : جناب ميرزا احمد برسد دو عدل اين اسم را
بمذكورين من الايات برسانند من الاخ و الابن

Váhid vii, ch. 12 (about the middle of the first quarter) :

للغلبة على الاعداء

The following colophon, written in red ink, concludes the text on f. 336^a :

وقع الفراغ من تسويدها فى يوم الكمال السابع من شهر المسائل
و الرابع و العشر من دورة المجد من سنة الثامن و الثلثين من دورة
البيانية و الكور السابع المطابق ليوم الاثنين الرابع من شهر الصفر من
سنة 1304 من الهجرة النبوية

Safar 4th, A.H. 1304=Nov. 2nd, A.D. 1886. This first volume of the "Names" was therefore written nearly a year and a half after the second described above. Cf. p. 651 *supra*.

BBF. 11.

مرآت البیان

The Mirror of the Beyán, by Subh-i-Ezel.

Ff. 678 (ff. 1^a-2^a and 675^b-678^b blank), 20·75 × 13·5 centimetres, 14 lines to the page. Written in Subh-i-Ezel's large clear *naskh*.

When I was in Cyprus in March-April 1890, Subh-i-Ezel mentioned this book and another, the *Diván-i Ezelí*, as two of the more important of his productions, and promised to give me copies of them.

In a letter dated Muḥarram 12th, A.H. 1309 (= Aug. 18th, A.D. 1891), he wrote as follows :

کتابیکه در ایام ملاقات وعده شده مرآت البیان حاضر است
و اجزاء آن بسیار شده در فرستادنش اشاره شود بجهت احوال ارسال شود
بوساطت حاکم یا آنکه طریقی دیگر یا آنکه یکدفعه یا دو سه نوبت

“The book named *Mir'atu'l-Beyán* which was promised to you in the days of meeting is ready. As its folios are numerous, please indicate in what way it shall be sent, whether by means of the Governor, or some other way, and whether all at once, or in two or three instalments.” In reply to this, I requested that the book might be sent through Captain Young, either all at once, or in successive instalments, as might appear convenient. The first instalment, consisting of 25 folios of 10 leaves (20 pages) each, reached me in November, 1891; the second instalment, consisting of 23 similar folios, in February, 1892; the third and last instalment, consisting of 20 folios, in June, 1892.

Taking the word *Beyán* in one of its senses, as denoting these “Books of Names” and “Commentaries on the Names” which have been already described, the title “Mirror of the Beyán” aptly defines the nature of the present work, which, except that the “Names” are in a different order, and are not grouped in *Váhid*s of 19, is

precisely similar in arrangement to BBF. 9 and BBF. 10 (see p. 649 *supra*). The number of names contained in the whole work is 137. They are as follows :

الاله . الرحمن . الرحيم . الرب . المالك . المحيط . التقدير . العليم .
 السبحان . الحكيم . التواب . البارى . الولى . النصير . الواسع . البديع .
 السميع . العزيز . القديم . (٢٠) الواحد . الغفور . القريب . المجيب .
 الشديد . السريع . الرؤوف . الحليم . البصير . الخبير . الهو . الحى . القيوم .
 الاعلى . العظيم . الحميد . الغنى . الوهاب . الشهيد . (٣٩) المولى .
 الرقيب . الحسيب . الكفيل . العفو . المقيت . الشكور . القاهر . الشفيع .
 الفالق . الخالق . اللطيف . الحفيظ . المعذب . المخزى . المخرج .
 القوى . المستعان . الغالب . (٥٨) الفاطر . المتعال . المحفى . الحق .
 السلام . الكريم . الجاعل . الهادى . الفتاح . النور . الاواب . الرفيع . البر .
 السلطان . الاول . الآخر . الظاهر . الباطن . القدوس . (٧٧) المؤمن .
 المهيمن . الجبار . المتكبر . المصور . الذارى . الودود . الاحد . الصمد .
 الكائن . الديموم . المنظم . الباقي . الرأى السيد . المجيد . القاضى .
 الباسط . الفايز . (٩٦) الابد . الازل . الفرد . الغياث . العادل . الطاهر .
 الصانع . السبوح . الوفى . الوتر . الشافى . الكاشف . الكافى . الكبير .
 المبين . المنان . الوكيل . الوارث . الباعث . (١١٥) الجليل . الجواد .
 الديان . الجميل . الحبيب . المشرع . المخذل . الموحى . الملمم .
 المكون . المكور . الفياض . المنعم . الفضال . الموزع . المقسم .
 الموتى . الواضع . الستار . (١٣٤) المحسن . المجير . المبيج . الفعال *

No further description of this MS. seems necessary, except to give a transcript of the first few lines at the beginning and end.

Begins :—

الا الله

لا اله

مرأت البيان

الباب ١

في معرفة اسم الالهية وله
 اربع نقاط الاول في الاول
 بسم الله الاله الاله

بالله الله الاله الاله قل الله أله فوق كل شئ بيده ملكوت كل
 شئ يبدع ما يشاء بامرته كن فيكون هو الذي لا يعرف الوهيته سواء
 ولا يشهد على ما هو عليه الا هو له الملك في الاولى و الاخرة و كل
 اليه يرجعون هو الذي بيده الملك في السموات و الارض ينزل رزق
 خلقه على قدر موزون ولله الالهية من قبل و من بعد يسجد له كل
 شئ و كل له قانتون الخ

Ends (on ff. 674b-675a) :—

ارغب اليه و اسمع قوله و اتبع سبيله و اطع و صاياه (f. 675^a)
 و احبب ادلائه و صدق رسله و صفوته و اتل آياته و ايقن بكلماته
 و ارض بما نزل من آياته و قدر من احكامه و اشكره في كل شأن
 و صدق نفسه و اتبع ما القاه و اجتنب عما لا يهويه و لا يرضى به
 و جنب عما انهاك سبحانه بقلبك في ملكوت السموات و الارض
 و يدورك في جبروت الامر و الخلق و يلقىك قول الحق لان تكون
 بايات الله من المهتدين و بلفائه من الفائزين و اليه من السارعين
 و لديه من الراجعين ذلك الفضل من عنده و الجود من لدنه و العز
 من لديه بيده الملك في السموات و الارض و ما بينهما وله الامر
 في كل شأن وله الخلق في ملكوت البدن و الحتم و انه لا اله الا هو
 بيده كل شئ و انه لقوى حفيظ ارجع اليه في كل شأن و ارغب
 لديه في دون شأن و اسمع ما يعظك و يلقىك و اعمل له خالصا
 مخلصا و اعلم بان لا اله الا هو الملك الفعال المقتدر القدير الممتنع
 الحق المتعالى المرهوب و الحمد لله رب العالمين *

CLASS III. MSS. OBTAINED AT OR FROM ACRE.

BBA. 1.

مقاله شخصی سیاح که در تفصیل قصیه باب نوشته است

A Traveller's Narrative, written to illustrate the Episode of the Báb.

Ff. 108 (ff. 1^a, 107^a–108^b blank), 18·0 × 10·5 centimetres, 12 lines to the page. Written in a good *naskh*. Title (as above), written in red, occupies l. 1 on f. 1^b. An irregular system of punctuation with red dots prevails throughout the MS. In all other respects the *facsimile* forming vol. i. of my *Traveller's Narrative*, published by the Cambridge University Press in February of this year, accurately represents the original.

To what I have said concerning this work, its peculiarities, value, and importance, in the Introduction to vol. ii of my edition (which contains, besides the aforesaid Introduction, the translation and notes) I have to make one or two important additions. From the perusal of certain letters written by Behá'u'lláh's son 'Abbás Efendí, I was led to surmise that he might perhaps be the author of this history, the peculiar style of which appeared very similar to his. This conjecture, however, till recently lacked positive confirmatory evidence. But some few weeks ago I received a letter from a Persian Bábí of Jewish extraction—a descendent of those Jews of Mash-had who, about half a century ago, were forcibly converted to Islám—accompanied by a parcel containing (besides a small controversial treatise in manuscript, composed by Mírzá Abú'l-Fazl of Gulpáyagán, of which I shall have to speak presently) a lithographed text of this same *Traveller's Narrative*, published, as it would appear, in Bombay (for no printer's or publisher's name appears either on the

title-page or at the end of the volume), on Rabí'uth-thání 26th, A.H. 1308 (Dec. 9th, A.D. 1890), that is to say more than a year previously to my edition. My correspondent, who at that time knew no more of my edition of the work than I knew of the Bombay edition, wrote concerning it as follows:—

پس از شکر یکتا یزدان پاک که از مشتی خاک گوهر انسانی را
 ظاهر فرمود و مطلع دانش و هوش نمود عرض میشود ۲ نسخه یکی
 تاریخ فرمایشات حضرت سرالله ذاتی فداه که از جانب سیاحی
 ذکر میفرماید و در ممبئی طبع شده بود با نسخه خطی که خط
 جناب زین المقربین نوشته شده و نزد حقیر بود مقابله نموده با
 استدلالیه که آقا میرزا ابوالفضل گل پایگانی که از اجله احباب
 و سابق منشی مانکچی صاحب در طهران بود در اثبات ظهور الهی
 و طلوع ربانی از اراضی مقدسه کرمل و اورشلیم نوشته شده هر دورا
 بطرز امانت داخل لفافه ماهوت سفید بسته مهر و لاک نمودم
 و باسم جناب شما با پوسته از طرف ممبئی و بندر ابوشهر سفارشی
 رجستری نمودم انشاء الله بسلامت برسد.

“After giving thanks to the One Pure God, who, from a handful of dust, caused the human essence to appear, and made it the source of knowledge and reason, representation is made as follows: I have forwarded as a consignment to your address, by registered post, by way of Bushire and Bombay, two volumes, wrapped in a covering of white cloth, and sealed with wax, which, please God, will arrive safely. Of these two volumes, one is a history containing the observations of His Holiness the Mystery of God [*Hazrat-i-Sirru'lláh*]¹ (may my personality be his sacrifice!) which he sets forth as made by ‘a traveller.’

¹ The title of Abbás Efendi. See *B. i.*, p. 518; and *T.N.*, vol. ii, index, s.v. ‘Abbás Efendi.’

This book was printed in Bombay; it has been collated with a manuscript copy of the same, written in the handwriting of His Excellency *Zeynu'l-Muḳarrabin*,¹ which is in my possession. The other is an evidential treatise [*Istidláliyýé*] written by Mírzá Abú'l-Faḳl² of Gulpáyagán (one of the most illustrious of 'the Friends,'³ who was formerly secretary to Mánakjí Šáḥib⁴ in Teherán) in proof of the Divine Manifestation and Heavenly Theophany in the Holy Lands of Carmel and Jerusalem."

It may therefore, I think, be safely assumed that the anonymous author of the *Traveller's Narrative*, concerning whom I was previously unable to give any information, is none other than Behá's eldest son, 'Abbás Efendí, called by the Bábís *A'ká-yi*-[or *Ḥazrat-i*-] *Sirru'lláh*.

As regards the Bombay edition, it is clearly lithographed in a *ta'lik* hand on grey paper, contains 240 pp. of 9 lines each, measuring 21·0 × 13·5 centimetres, and, beyond the actual text, contains only the following brief colophon:—

بتاریخ جمعه ۲۶ شهر ربیع الثانی ۱۳۰۸

That the "narrative" is not strictly impartial I have shown at pp. xlv–xlvi of vol. ii, and that, in one particular at least, there is good ground for suspecting a deliberate mis-statement of facts and dates, I have pointed out at pp. 304–6 of the April number of this *Journal*.

BBA. 2.

ایقان

Ff. 129 (ff. 1^a–2^a, 128^a–129^b blank), 20·5 × 12·25 centimetres, 14 lines to the page. Written in a fine *naskh* hand by *Zeynu'l-Muḳarrabin*, "the Letter *Zá*," concerning whom see vol. ii of my *Traveller's*

¹ See *T.N.*, vol. ii, p. 170, and p. 412 *et seq.*; and vol. i, p. 211.

² See pp. 442–3 *supra*.

³ *i.e.* the Bábís, who commonly call themselves by this name.

⁴ See pp. 318 and 442–3 *supra*.

Narrative, pp. 412 *et seq.* The colophon of this MS. (which is written in the form of a diamond superimposed on a triangle) occupies the lower part of f. 127^b. It is quoted and translated at pp. 417–418 of *T.N. ii*, and need not therefore be repeated here. This MS. is the 67th copy made by *Zeynu'l-Muḳarrabīn*, was completed on *Jemādi-ul-avval* 11th, A.H. 1306 (=Jan. 13th, A.D. 1889), and is an extremely accurate and trustworthy transcript. It was given to me by Behá'u'llah's sons on April 20th, 1890, as I was leaving Acre.

For further particulars of the book see pp. 435–438 *supra*.

BBA. 3.

صحائف مبارکه پاریسه. کلمات فردوسیّه. طرازات. تجلیات.
لوح اقدس.

Ff. 96 (ff. 1^a, 2^a, 95^a–96^b blank), 15·75 × 8·5 centimetres, 11 lines to the page. Written in a fine clear *naskh*. Received from Acre on October 26th, 1890. In the accompanying letter, dated Šafar 18th, A.H. 1308 (Oct. 3rd, A.D. 1890), Behá'u'lláh's son Mírzá Badí'u'lláh wrote as follows:

کلمات مکنون الی حین نرسید که ارسال شود انشاء اللّٰه از بعد
ارسال میشود و حال بعضی صحائف مبارکه که دارای بیانات
پاریسه بود ارسال شد *

“The *Hidden Words*¹ cannot yet be sent, as they have not yet arrived. Please God they will be sent hereafter. For the present sundry holy Epistles containing explanations [of the doctrine] in Persian are sent.”

¹ See the description of the MS. next following. A MS. of the *Hidden Words* had been promised to me, but, as it was not ready when this letter was written, the present MS. was sent instead.

On f. 1^b is inscribed the following note :

یکی از علما از عصمت کبری سؤال نموده یکصحیفه مبارکه در جواب نازل و در آن اشراقات بلسان پارسی نازل حسب الامر مخصوص آنجناب ارسال شد و همچنین کلمات فردوسیّه و طرازات منزله از سمآء اراده و تجلیات مذکوره چون بلسان پارسی نازل حسب الامر ارسال شد شاید عباد از بحور عنایت که در کلمات منزل آیات مستوراست بیاشامند و بافق اعلی راه یابند *

“A certain one of the doctors having asked a question of the Supreme Purity,¹ a holy Epistle was revealed in reply, wherein were revealed illuminations in the Persian language. In accordance with orders this is sent for your Excellency, and likewise *Words of Paradise and Ornaments revealed from the Heaven of the [Divine] will*. The afore-mentioned effulgences, being revealed in the Persian language, are sent, agreeably to command, that perchance men may drink of the oceans of Grace latent in the words of the Revealer of Verses, and may find the road to the Supreme Horizon.”

Notwithstanding the statement contained in the above note, more than half of the *Sahifa-i-mubāraka* (ff. 2^b-27^b) is in Arabic. The Arabic portion begins as follows :

هذه صحیفة اللّٰه المهیمن القیوم
هو اللّٰه تعالی شأنه الحکمة و البیان * الحمد للّٰه الذی تغرّد
بالعظمة و القدرة و الجمال * و توحد بالعز و القوّة و الجلال * و تقدّس
عن ان یدرکه الخیال * او یدکر له نظیر و مثال * قد اوضح صراطه
المستقیم بافصح بیان و مقال آتّه هو الغنی المتعال * فلما اراد الخلق
البدیع فصل النقطة الظاهرة المشرقة من افق الارادة و آتها دارف کلّ
بیت علی کلّ هیئة بلغت منتهی المقام الخ

¹ i.e. Behá'u'lláh.

The Persian portion begins on f. 27^b, l. 3, as follows :

قلم اعلی از لُغَة فصْحی بُلُغَة نوراً¹ توجّه نمود لیعرف الجمیل
 عنایة ربّه الجمیل و یكون من الشاکرین * یا ایها الناظر الی الأفق الأعلى
 ندّاً بلندا ست و قوّه سامعه قلیل بل مفقود اینمظلوم در فم ثعبان
 اولیای الهی را ذکر مینماید این ایام وارد شد آنچه که سبب جزع
 و فزع ملاً اعلی گشت ظلم عالم و ضرّام مالک قدم را از ذکر منع
 ننمود و از اراده اش باز نداشت نفوسیکه سالها خلف حجاب
 مستور چون افق امر را منیر و کلمة الله را نافذ مشاهده نمودند
 بیرون دویدند با سیوف بغضا و وارد آوردند آنچه را که قلم از ذکرش
 عاجز و لسان از بیانش قاصر الخ

Ends on ff. 47^b–48^a :

اهل ایران از حافظ و معین گذشته اند و باو هام جهلا متمسک و
 مشغول بشأنی باو هام متشبّثند که فصل ان ممکن نه مگر بذراعی
 قدرت حق جلّ جلاله از حق بطلب تا حجبات احزاب را باصبع
 اقتدار بردارد تا کل اسباب حفظ و علوّ و سموّ را بیابند و بشطردوست
 یکتا بشتابند *

Immediately after this follows the treatise called *Kalimat-i-Firdawsiiya* ("Words of Paradise"). The first words of this and the title (written obliquely in the margin) are in red ink. Begins :

کلمات فردوسیّه

کلمة الله در ورق اول فردوس اعلی از قلم ابھی مذکور و مسطور
 برآستی میگویم حفظ مبین و حصن متین از برای عموم اهل عالم

¹ By *lughat-i-fus-há* ("the most eloquent language") Arabic is meant, and by *lughat-i-nawrá* ("the most luminous language") Persian, as was explained in a letter addressed to me by one of Behá's sons, of which a portion is translated in the latter part of note 1 on p. 123 of the second volume of my *Traveller's Narrative*.

خشية الله بوده * آنست سبب اكبر * از برای حفظ بشر * و علت كبرى از برای صيانت وري * بلى در وجود آيتى موجود و آن انسان را از آنچه شايسته ولايتى نيست منع مينمايد و حراست ميفرمايد و نام آن را حيا گذارده اند و لكن اين فقرة مخصوص است بمعدودى كل داراى اين مقام نموده و نيستند *

This is the first "leaf" (*warak*), and it is followed by nine others, the tenth being considerably longer than the rest.

On f. 64ª begin the *Tirázat* as follows:

بسمى المهيمى على الاسماء

حمد و ثنا مالک اسماء و فاطر سمارا لايتى و سزاست كه امواج بحر ظهورش امام وجوه عالم ظاهر و هويدا آفتاب امرش حجاب قبول نفرمود و بكلمه اثباتش محوراى نيافت منع جبابره و ظلم فراغنه اورا از اراده باز نداشت جل سلطانه و عظم اقتداره الخ

Of these *Tirázat* there are six, of which the first (on f. 66^a) begins as follows:

طراز اول و تجلى اول كه از افق سماء ام الكتاب اشراق نموده در معرفت انسانست بنفس خود و بانچه سبب علو و دنو و ذلت و عزت و ثروت و فقر است بعد از تحقق وجود و بلوغ ثروت لازم و اين ثروت اگر از صنعت و اقرار حاصل شود نزد اهل خرد ممدوح و مقبولست مخصوص عباديكه بر تربيت عالم و تهذيب نفوس اهم قيام نموده اند ايشانند ساقيان كوثر دانائى و هاديان سبيل حقيقى الخ

On f. 77^b begin the *Tajalliyat* as follows:

صحيفة الله المهيمى القيوم
هو السامع من افقه الاعلى *

شهد الله أنه لا اله الا هو والذى اتى أنه هو التّسرّ المكنون * والرمز
المخزون * والكتاب الأعظم للأمم * وسماء الكرم للعالم * وهو الآية
الكبرى بين الورى * ومطلع الصفات العليا فى ناسوت الانشاء *
به ظهر ما كان مخزوناً فى ازل الازال * ومستور عن اولى الابصار *
انه هو الذى بشرت بظهوره كتب الله من قبل ومن بعد من اقرب به
وباياته وبياناته أنه اقرباً ما نطق به لسان العظمة قبل خلق الارض
والسماء * وقبل ان يظهر ملكوت الاسماء * الخ

Of the *Tajalliyát* contained in this piece there are four, the first of which (f. 80^b) begins as follows :

مَجَلَى اَوَّلِ كِه از افتاب حقيقت اشراق نمود معرفت حتى
جلّ جلاله بوده و معرفت سلطان قدم حاصل نشود مگر بمعرفت
اسم اعظم اوست مكلّم طور كه بر عرش ظهور ساكن و مستويست
واوست غيب مكنون و سرّ مخزون كتب قبل و بعد الهى بذكرش
مزين و بثباتش ناطق * الخ

The *Lawḥ-i-Aḳdas*—not the *Kitáb-i-Aḳdas* to which I formerly wrongly applied this title (see p. 440 *supra*) but the real *Lawḥ-i-Aḳdas*—begins at the top of f. 85^a as follows :

هذا اللوح الاقدس نزل من الملكوت المقدس لمن اقبل الى
قبلة العالم الذى اتى من سماء القدم بمجده الاعظم بسم الرب
ذى المجد العظيم * هذا كتاب من لدنا الى الذى ما منعه
سبحات الاسماء عن الله فاطر الارض والسماء لتقرّ به عينه فى ايام
ربه المهيمين القيوم * قل يا ملاً الابن ءاحتجبتم باسمى عن نفسى
ما لكم لا تتفكرون * كنتم ناديتم ربكم المختار فى الليل والنهار فلما
اتى من سماء القدم بمجده الاعظم ما اقبلتم وكنتم من الغافلين *

The last sentence but one of this extract confirms the information given by me to Baron Rosen at a date anterior to that whereon I received this MS. (see *Coll. Sc. vi*, p. 243, n. 1), viz. that this *Lawḥ-i-Aḳdas* was addressed to a Christian.

Ends, without colophon, on f. 94^b, as follows :

طوبى لمن انقطع عن سوائى * و طار فى هواى حببى و دخل
ملكوتى * و شاهد ممالك عزى * و شرب كوثر فضلى * و سلسبيل
عنايتى * و اطلع على امرى * و ما سترته فى خزائن كلماتى * و
طلع من افق المعانى بذكرى و ثنائى * انه منى * عليه رحمتى و
عنايتى * و مكرمتى و بهائى *

BBA. 4.

کلمات مکنونه فاطمه . سه لوح که مخصوص اصحاب زرتشت
نازل شده .

Hidden Words. Three Epistles to Zoroastrians.

In the *Epistle to the King of Persia* (*Coll. Sc. vi*, pp. 204-5) certain quotations are made from the *Hidden Book of Faṭīma*. When I was engaged on the translation of the *Traveller's Narrative*, in which the greater part of this *Epistle* is cited, I was forced to consider what the work thus referred to might be. Not being able to arrive at a satisfactory conclusion, I wrote to Acre asking for information on this and several other subjects. In reply I received on Sept. 1st, 1890, a letter, dated August 20th, 1890, from Behá's son Mírzá Badí'u'lláh, containing answers to my question. What refers to the *Hidden Book of Faṭīma* I translated in vol. ii of the *Traveller's Narrative*, p. 123, n. 1. I shall not repeat the translation here, but will give the original text of this portion of the letter.

سؤال پنجم در ذکر فقرات صحیفه مکنونه فاطمیّه علیها صلوة الله جواب آنکه حزب ایران یعنی شیعه که خود را پاک و عالم را نعوذ بالله مجلس میدانند برانند که بعد از حضرت ختمی مأب حضرت فاطمه صلوات الله علیها شب و روز در مصیبت پدر بزرگوارش بناله و ندبه و زاری مشغول لذا جبریل از حضرت ربّ جلیل مأمور بمصاحبت و مؤانست و ملاقات حضرت فاطمه شد و کلماتیکه سبب تسلّی و تسکین قلب بود ذکر مینمود آن کلمات را جمع نموده و صحیفه فاطمیّه نام نهادند و برآند که آن صحیفه نزد حضرت قائمست و در ایام ظهورش ظاهر میشود و از آن صحیفه جز اسم چیزی معلوم نه فی الحقیقه اسمی است بی رسم و ذکر است بی حقیقت و حضرت موجود¹ اراده² فرمود بتلویح و کنایه ظهور قائم را معلوم فرماید لذا باین قسم ذکر شد حکمة من عنده و آنچه در لوح حضرت پادشاه ائده الله باسم صحیفه ذکر شده از کلمات مکنونه است که قبل از لوح حضرت سلطان نازل شده و کلمات مکنونه بلغت فصیحی (عربی) و نورا (فارسی) هر دو نازل و بعضی از آن را امر شد مخصوص آجناب نوشته ارسال دارند تا بر حقیقت امر مطلع گردید باری فارسی و عربی آن در این ظهور نازل *

A passage in a subsequent letter (received on Oct. 26th, 1890) wherein apology is made for delay in sending the promised *Book of Fatima* has been already quoted at p. 666 *supra*. The book finally arrived on December 14th, 1890, together with a letter from Mirzá Badí'u'lláh, dated Rabí'u'l-avval 15th, A.H. 1308 (Oct. 29th, A.D. 1890), wherein he wrote concerning the accompanying MS. as follows :

¹ i.e. Behá'u'lláh.

این کتره کلمات مکنونه با بعضی از الواح که مخصوص ملت
زردهشت نازل شده ارسال شد *

“This time the *Hidden Words*, together with certain Epistles revealed for the Zoroastrian church, have been sent.”

The description of the MS. is as follows. Ff. 44 (ff. 1^a, 31^b-32^a, 42^a-44^b blank), 15·75 × 8·5 centimetres, 11 lines to the page. Written in a bold clear *naskh* hand. Titles and initial words in red. Of the four passages cited from this work in the *Epistle to the King of Persia* the first (beginning ای بیوفایان) commences on f. 8^a, l. 9; the second (beginning ای بظاهر آراسته) on f. 8^b, l. 5; the third (beginning ای پسر دینا) on f. 9^b, l. 3; and the fourth (beginning here ای بنده دنیا instead of ای مدعی دوستی من but otherwise identical with the citation in the *Epistle to the King*) on f. 10^b.

Begins on f. 1^b, at the top of which is written in Mīrzā Badī'’s *ta'lik* :

هذا ما نزل من لسان الرب انه لبها الله لمن في السموات
والارضين

The rest of the page is occupied by the opening clause of the *Hidden Words*, which I give in full :

بنام گوینده توانا

ای صاحبان هوش و گوش اول سروش دوست اینست ای بلبل
معنوی جز در گلبن معانی جای مگزین و ای هددهد سلیمان عشق
جز در سبای جانان وطن مگیر و ای عنقای بقا جز در قاف وفا محل
مپذیر اینست مکان تو اگر بپر جان بر پری و آهنگ مقام خود
رایگان نمائی

The Persian portion of the *Hidden Words*, which extends to f. 31^a, contains over 80 similar short clauses, beginning in each case with an invocation similar to that written above. Of these invocations, all of which are written in red, I give those which stand at the heads of the nine clauses which immediately follow the first :

ای پسر خاک . . . ای پسران ارض . . . ای پسر حب . . . ای
پسر عز . . . ای سایه ناپود . . . ای پسر هوی . . . ای صاحب دو
چشم . . . ای پسران من . . . ای دوستان . . .

The last clause, occupying f. 31^a, is as follows :

ای عباد

جواهر معانی بدیعه که ورای پردهای بیان مستور و پنهان بود
بعنایت الهی و الطاف ربّانی چون شعاع منیر جمال دوست ظاهر
و هویدا شد شهادت میدهم ای دوستان که نعمت تمام و حجّت
کامل و برهان ظاهر و دلیل ثابت آمد دیگر تا همت شما از مراتب
انقطاع چه ظاهر نماید کذلک تمتّ النعمة علیکم و علی من فی
السموات و الأرضین و الحمد لله رب العالمین *

Four blank pages (ff. 31^b-33^a) separate the Persian from the Arabic portion of the *Hidden Words*. The latter begins on f. 33^b, l. 6, as follows :

یا ابن الروح

فی أوّل القول املک قلباً جیداً حسناً منیراً لتملک ملکاً
دائماً باقیماً از لا قدیماً

یا ابن الروح

احبّ الأشياء عندی الأنصاف لا ترغب عنه ان تکن الی راغباً
ولا تغفل منه لتکون لی امیناً وانت توفق بذلک ان تشاهد

الاشياء بعينك لا بعين العباد و تعرفها بمعرفتك لا بمعرفة احد في
 البلاد فكّر في ذلك كيف ينبغي ان تكون ذلك عن عطيتي عليك
 و عنائتي لك فاجعله امام عينيك

This part of the *Hidden Words* contains only 18 short clauses similar to the above, and ends at the bottom of f. 36^b as follows :

يا ابن الانسان

لا تحرم وجه عبدى اذا سئلك فى شىء لآن وجهه وجهى فاخجل
 وبنى *

The Epistles to the Zoroastrians begin at the top of f. 37^a. This page, which includes the whole of the first Epistle, I here transcribe in full :

اين سه لوح مبارك از الواحى است كه مخصوص اصحاب زرتشت

نازل شده

هو المقصود

بخود مشغول نباشيد در فكر اصلاح عالم و تهذيب امم باشيد
 اصلاح عالم و تهذيب امم از اعمال طيبه طاهره و اخلاق راضيه
 مرضيه بوده ناصر امر اعمالست و معينش اخلاق يا اهل توحيد
 بتقوى الله تمسك نمايد هذا ما حكم به المظلوم و اختاره
 المختار *

The second Epistle to the Zoroastrians (ff. 37^b-39^b) begins as follows :

بنام يكتا خداوند بيهمتا

ستايش پاك يزدان را سزااست كه بخودى خود زنده و پاينده
 بوده هر نابودى از بود او پديدار شده و هر نيستى از هستى او نمودار

گشته ای رستم انشاء الله بعنايت رحمن مرد میدان باشی تا
 از این زمزمه ایزدی افسردگانرا برافروزی و مردگانرا زنده و
 پرمردگانرا تازه نمائی اگر باین نار که نوراست پی بری بگفتار آئی
 و خودرا دارای کردار بینی الخ

The third Epistle to the Zoroastrians (ff. 39^b–41^b), which concludes the MS., begins as follows :

روشنی هر نامه نام زنده پاینده بوده ای بندگان سزاوار آنکه
 درین بهار جانفزا از باران نیسان یزدانی تازه و خرم شوید خورشید
 بزرگی پرتو افکنده و ابر بخشش سایه گسترده با بهره کسی که خودرا
 بی بهره نساخت و دوسترا درین جامه بشناخت الخ

BBA. 5.

Selected Precepts of Behá'u'lláh.

Ff. 6 (f. 1^a bears a short inscription, ff. 6^a–6^b blank),
 20·0 × 12·5 centimetres, 13 lines to the page.
 Written in a bold graceful *naskh*.

This little MS., containing fifteen clauses called *بشارت*, or “Good Tidings” (each of which indicates some reform or law conducive to the general well-being of mankind embodied by Behá'u'lláh in one or other of his “revelations”), was received by me from Acre on February 7th, 1891, together with a letter from Mírzá Badí'u'lláh dated Jemádí-uth-thání 11th, A.H. 1308 (Jan. 22nd, 1891). This selection of precepts, or compendium of reforms aimed at by the new religion, was, as the letter seems to imply, compiled for my benefit by order of Behá'u'lláh. As indicating the ideals held up by Behá for the guidance of his followers it is interesting and important, and I hope at some future date to publish it in its entirety. For the present I must content myself with giving the inscription on f. 1^a, the first and last clauses, and an abstract of contents in English.

The inscription at the top of f. 1^a is as follows :

این احکام و اوامر الهی از قبل در الواح مشفرقه و کتاب اقدس و اشراقات و تجلیات و طرازات و غیرها نازل حسب الامر اقدس الاعلی جمع شد تا کل بر فضل و رحمت و عنایت حق جل جلاله در اینظهور اعظم و نبأ عظیم آگاه شوند و بشکر و حمد مقصود عالمیان مشغول گردند آنه آتہ یؤید عبادہ علی ما اراد و هو الامر المحکیم *

“These Divine ordinances and commands, formerly revealed in sundry epistles, in the *Kitáb-i-Aqdas*, in the ‘Illuminations,’ ‘Efulgences,’ ‘Ornaments,’ etc., have, agreeably to the Supreme and Most Holy Command, been collected, that all may become cognizant of the grace, mercy, and favour of God (great is His Glory!) in this Most Mighty Manifestation and this Great Announcement, and may engage in praise and thanksgiving to the Desired Object of all the inhabitants of the world. Verily He helpeth His servants unto that which He willeth, for He is the Wise Ordainer.”

The text begins on f. 1^b as follows :

هذا نداء الأبهى الذى ارتفع من الافق الاعلى

هو المبین العليم الخبير

حق شاهد و مظاهر اسماء و صفاتش گواه که مقصود از ارتفاع ندا و کلمه علیا آنکه از کوثر بیان آدان امکان از قصص کاذبه مطهر شود و مستعد گردد از برای اصغاء کلمه طيبة مبارکه علیا که از خزانه علم فاطر سما و خالق اسماء ظاهر گشته طوبی للمنصفین یا اهل ارض بشارت اول که از ام کتاب در این ظهور اعظم جمیع عالم عنایت شد محو حکم جهاد است از کتاب تعالی الکیریم ذو الفضل العظیم الذی به فتح باب الفضل علی من فی السموات و الارضین *

The concluding clause (on f. 5^b is as follows :

بشارت پانزدهم

اگرچه جمهوریت نفعش بعموم اهل عالم راجع و لکن شوکت
سلطنت آیتی است از آیات الهی دوست نداریم مُدُنِ عالم از آن
محروم ماند اگر مدبّرین این دورا جمع نمایند اجرشان عند الله
عظیم است *

In substance the reforms enacted in the fifteen clauses contained in this tract are as follows :

- (1) Abolition of religious warfare (*jihád*).
- (2) Permission to all sects and peoples to unite in friendly intercourse.
- (3) Permission to study foreign languages (a thing discouraged by the Báb), coupled with a recommendation that one language and writing (either of those already existing, or specially devised for the purpose) should be selected by general consent as a medium of international communication. (Cf. *B. ii*, p. 981; *Coll. Sc. vi*, p. 245, l. 4 from the bottom.)
- (4) All Behá's followers are bound loyally to serve and support any King who extends his protection to their faith.
- (5) The followers of Behá, in whatever land they dwell, must cheerfully and ungrudgingly submit to the laws and conform to the customs of that country.
- (6) Promise of the "Most great Peace" (Cf. *Traveller's Narrative*, vol. ii, p. xl.).
- (7) All are permitted, subject to the dictates of decency and good taste, to follow their own inclinations as to dress and the wearing of the hair.
- (8) The good works and devotions of Christian priests are recognised and will be accepted, but they must henceforth abandon their seclusion and "engage in that which shall advantage them and whereby mankind shall be benefited." They are also permitted to marry.

- (9) Confession of sins to one's fellow-men and seeking absolution from them is not permitted. To God only should confession be made, and from him only should pardon be sought. A form of prayer suitable for such confession is given. (Cf. *B. ii*, p. 975, first paragraph.)
- (10) The Báb's command to destroy certain classes of books (*e.g.* books of logic, philosophy, and other sciences conducing, in his opinion, only to self-conceit and disputatiousness) and to "renew" all books after a certain period, is abrogated. (Cf. *B. ii*, p. 979, l. 21; p. 928, l. 10 *et seq.*)
- (11) The study of sciences and arts is commended and encouraged, but they should be such as conduce to the welfare of mankind.
- (12) All men must learn and practise some craft, trade, or profession. The diligent and conscientious practice of such craft, trade, or profession is in itself an act of worship. Mendicity and idleness are hateful to God. (Cf. *B. ii*, p. 975, first paragraph.)
- (13) The settlement of differences, the apportionment of alms, and the ordering of the affairs of the commonwealth generally, are entrusted to the "House of Justice." (Cf. *B. ii*, p. 974.)
- (14) Visitations of the tombs of martyrs and pilgrimages to the shrines of saints are no longer to be regarded as obligatory. Nevertheless it is a pious work for rich men to leave money to the "House of Justice" to enable their poorer brethren to perform these pilgrimages.
- (15) Though a republic conduces most to the general welfare, it is not desired that Kings, who are the "signs of God's Power," should cease to exist. "If statesmen can combine these two things in this cycle, their reward with God shall be great."

CLASS IV. MSS. OBTAINED FROM CONSTANTINOPLE.

Before proceeding to describe these MSS. I must explain in what manner I became acquainted with Sheykh A —, the learned Ezelí from whom I received them. On October 13th, 1890, I received from Constantinople a long letter in Persian, occupying two sheets of writing-paper, and dated Safar 22nd, A.H. 1308 (Oct. 7th, 1890), which letter proved to be from the aforesaid Sheykh A —, with whom I had had no previous communication, and of whose very existence I had till that day been unaware. After apologizing for writing to me without previous introduction or acquaintance, the writer explained how he had heard of me from Persia and Cyprus, and how he had learned that I had interested myself especially in the Bábí religion. In consequence of this, he said, he had written to me to warn me against certain pretenders to spiritual truth (by whom he meant the Behá'ís) who had brought discord and dissensions into the bosom of the new faith. After discoursing in this strain at great length, in fine but rather ambiguous language, he continued as follows :

و اما بجهت فهمیدن شما آیات و کلمات این ظهور را اعم از کلمات
نقطه حقیقت یا کلمات شخص حی کتابی در نزد حقیر موجود
است بزبان عذب البیان فارسی در کمال سهولت تقریباً بیست
جزو که عبارت از یکصد و شصت ورق باشد میشود اسرار این
شریعت و احکام آن و تفسیر اصطلاحات و مقاصد این حضرات را
بزبانی خیلی آسان بیان میکند بطوریکه شمارا کلید و مفتاحی
از برای این گنجینه علم الاسماء بدست میدهد

“Now to enable you to understand, not only the words of the Point of Truth (*i.e.* the Báb), or the words of Him called ‘The Living’ (*i.e.* Şubh-i-Ezel), but the

signs and words of this dispensation in general, there is in my possession a book in the sweet Persian tongue, in very simple style, consisting of about twenty folios or 160 leaves (pp. 320), which sets forth in very easy language the mysteries of this law and its ordinances, and explains the terminology and ideas of these people, in such wise that it will place in your hand a key wherewith to open this treasure-house of the Knowledge of the Names." The writer then goes on to say that as there is only one copy of this book, and as it has to be jealously kept from the eyes of all save a few, he cannot give me the MS., but that if I should like to have it he will either lend it to me for two or three months, that I may make a copy for myself, or will get it copied for me at five francs the folio.

I immediately answered this letter, saying that I should prefer to have a copy made for me in Constantinople, and asking for the name of the book and further particulars about it. In answer to this letter I received on November 10th, 1890, a second communication from Sheykh A —, in which he wrote :

در باب کتاب حکمت نامش (هشت بهشت) است و باصطلاح
 زبان فارسی متداول نوشته شده که همه کس را استفاده از او ممکن
 باشد و تا این کتاب را کسی بخواند نمیداند حضرات حکما چه
 میخواهند بگویند و از اول لا اول له مقصود ازین همه کتب آسمانی
 چه بوده و چیست و لسان سماوی را ازینهمه ما چرا غرض و منظور
 چه میباشد

"As to the book of philosophy, its name is *Hasht Bihisht*, and it is written according to the current Persian idiom, so that it may be possible for all to profit by it. Until one has read this book he knows not what the philosophers wished to say, what was and is the object of all these sacred books [which have been revealed] since the beginning which hath no beginning, or what was the design and

purpose of the Celestial Tongue in all its past utterances." The writer added that there was only one other copy of the book besides his own, and that it was in Persia, and was accessible to no one but the owner; that he would put the work in hand immediately; that I was, at my convenience, to remit him £4, wherewith to pay the scribe; and that the MS. would be finished in two months and a half.

On Feb. 2nd, 1891, I received fifteen folios of the promised MS., together with a letter, explaining that the rest of the transcript had fallen into the hands of enemies from whom it had not been possible to recover it. The missing portion, Sheykh A—— added, would be sent as soon as another copy could be made.

In a fourth letter, received on Feb. 27th, 1891, Sheykh A——, after giving further particulars of the loss of the twelve confiscated folios, wrote concerning the *Hasht Bihisht* in somewhat greater detail as follows:

دیگر اینکه این کتاب دو کتاب است جلد اول آن در نظریات
فلسفه بیان و دلائل علمی و حکمت آن کرده است و جلد دوم در
احکام شریعت بیان و احوال قیامت و جنت موعود جسمانی
و مجملی از وقایع یوم القیمه و این کتابیکه برای سرکار استنساخ
شد جلد ثانی است

"Moreover this book (the *Hasht Bihisht*) is really two books. In the *first* volume [the author] has treated of the theoretical aspects of the philosophy of the Beyán, its scientific proofs and rationale; while in the *second* [he discusses] the ordinances of the Law of the Beyán, the circumstances of the Resurrection and the promised corporeal Paradise, and, in a summary manner, the events of the Day of Resurrection.¹ Now the book copied for you is the *second* volume." If I like, continues Sheykh A——, he will

¹ *i.e.* the circumstances of the Báb's 'manifestation' and the internecine strife which subsequently arose within the sect.

have a copy of the *first* volume also made for me, which, though it deals less directly and ostensibly with the Báb's doctrine, and, indeed, would not be recognized by the uninitiated reader as inspired thereby, will nevertheless help to render clear the true character of the new religion.

Not to pursue further a long correspondence, I may state briefly that I subsequently received the whole of vol. i of the *Hasht Bihisht* (فلسفه نظری بیان) and the greater portion of vol. ii. The latter, however, is defective in the middle, and consists of portions of two different copies, the first twenty-two folios (consisting of four sheets, or sixteen pages, each) being written on yellow paper, and the last eight on white paper. How great may be the central hiatus I have no means of judging, but I hope soon to receive the missing portion.

Concerning the real authorship of the work I addressed a direct enquiry to Sheykh A—, to which he replies as follows :

اما اسم مصتّف این کتاب را خواسته بودید اگرچه در بیان جزئیات و شخصیّات محسوست ان هی الآ اسماء سمیّموها انتم و آبائکم اما کنون که خواسته اید عرض مینمایم تمام این مطالب که درین دو کتاب مسطورست مقالات و کلمات حضرت سید بزرگوار حاجی سید جواد کربلائی است که از حروف حیّ اول و اصحاب سابقین و حروف بسم اللّٰه است و آن بزرگوار از زمان مرحوم شیخ احمد احسائی تا هفت سال پیش ازین درین مراتب سالک حقیقت بود و آن کسی است که حضرت نقطه بیان در دلائل سبعة قول اورا دلیل میآوردند و در لوح اول خطاب باو نوشته بودند السلام علیکم یا اهل بیت النبوّة ولی چون در اواخر عمر آن بزرگوار را قوی ضعیف و رعشه در دست پیدا شده بود خوب مقتدر بر نوشتن نبودند این مقالات را خود املا فرموده یکی از تلامذّه آن جناب نوشته بود

بخط لا یقرء و اوراق بی ترتیب این ایام در اسلامبول چون فراغتی
 پدید بود بنده و آن شخص همتی کرده آن اوراق بی ترتیب را
 مرتب کردیم خلاصه اصل روح مطالب از ایشان است قوالب الفاظ
 شاید از ماها باشد اسم مصنف این دو کتاب را اگر بخواید
 ذکر نمائید جناب حاجی سید جواد است

“ You wished to know the name of the author of this book. Although particulars and personalities are abolished in the Beyán (—‘They are naught but names which ye and your fathers have named’¹—), still, since you have asked, I will tell you. The ideas contained in these two books [*i.e.* the two volumes of the *Hasht Bihisht*] represent the teachings and sayings of the illustrious Hájí Seyyid Jawád of Kerbelá, who was of the ‘First Letters of the Living,’ the earliest believers, and the ‘Letters of the *Bism’illáh*’ That illustrious personage, now departed, was a pilgrim after truth in these degrees from the time of the late Sheykh Aḥmad of Aḥsá until seven years ago. And he is one whose words are adduced as proof in the *Dalá’il-i-Sab’a* by His Holiness the Point of Revelation [*i.e.* the Báb],² who, in the first Epistle which he addressed to him, wrote, “Peace be upon you, O scion of the prophetic household!” But, inasmuch as during his latter days the strength of that illustrious personage was much impaired and his hands trembled, he was unable to write, wherefore he dictated these words, and one of his disciples wrote them down, but in an illegible hand and on scattered leaves. In these days, having some leisure time in Constantinople, I and this person exerted ourselves to set in order these disordered leaves. In short the original spirit of the contents is his [*i.e.* Seyyid Jawád’s], though perhaps the form of words may be ours. Should you desire to mention the name of the author of these two books it is Hájí Seyyid Jawád.”

¹ Kur’án, vii, 69; xii, 40; liii, 23.

² See p. 447 *supra*.

It is unnecessary to point out the importance of such a work from such a source. As, however, one of the volumes is defective; as I have not yet been able to study either volume as it deserves; and as I do not wish to prolong this article unnecessarily, I must perforce confine myself for the present to giving a very brief description, deferring a more adequate account of the contents and scope of the work to some future occasion.

BBC. 1.

هشت بهشت . جلد اول . در فلسفه نظری بیان .

Hasht Bihisht. Vol. i. Theoretical Philosophy of the Beyán.

Ff. 246 (ff. 1^a, 246^a–246^b blank), 25 × 14.5 centimetres, 24 lines to the page. Written in a small, neat, and legible *ta'liq*. Headings of chapters and sections, technical terms defined, etc., written in red. Initial words of sentences overlined with red.

Begins:

فلسفه بیان

بسم الله الامنع الاقدس

چند چند از حکمت یونانیان حکمت ایمانیان را هم بخوان

تعریف علم فلسفه و فائده آن

علم فلسفه که آنرا علم اعلی و علم کلی می نامند خروج از تنگنای مدارک جزئی حیوانی است بسوی فضای واسع مشاعر انسانی و ازاله هرچ و مرج ظلمات جهل و عمش است بانوار نظام عقلی و دانستن حقایق اشیاست برترتیب اصلی و نظم طبیعی و بالجمله این علم شریف نخستین سببی است از برای حرکات فکریه و بزرگترین موجبی است از برای انشاء معارف و علوم و اختراع صنایع و حرف و عدلت اولی انتقال قبایل و امم است از

حال وحشت و بداوت بعالم تمدن و حضارت و تحول از قریه ترستق بمدینه فاضله حقیقی و امّا غایت آن کمال نفس انسانی است در معاش و معاد و حیات اوست بحیات مقدسه عقلیه و مجازات اوست از بیابان وحشت و خوف بدخول در بلد الامین حقیقی و من دخله کان آمنا

Ends with an explanation of sundry technical terms appertaining to the Bábí religion. The last of the terms so explained is "He whom God shall manifest," and the author seizes the opportunity to express in the clearest manner his disapproval of Behá'u'lláh.

This concluding passage I subjoin in full :

من یظهره الله ظهور موعود دین بیان است در قیامت بعد و رجعت اخری مانند ظهور قائم در دین اسلام و عدد آن را مستغاث فرموده اند که دو هزار و یکسال¹ باشد و مکرر حضرت نقطه بیان میفرماید خداوند عالم تا خلق ظهور اول را اکمال نفرماید خلق دیگر ظاهر نمی کند و ظهور نخستین تا بکمال خود نرسد ظهور دیگر ظاهر نخواهد شد و الا امور حق سبحانه و تعالی جزاف و عبث خواهد بود العیان بالله و این معنی با قواعد عقلیه و اصول حکمیه بدیهی است که هیچ دهقانی تا از درخت غرس کرده خود اقتطاف ثمر نکند بجای او درختی دیگر غرس خواهد کرد و آنگی ظهور بعد بالبدیهه باید اشرف از ظهور قبل باشد و در صورتیکه ظهور نخستین هنوز مقام نطفه دارد و بکمال طبیعی خود بالغ نشده چگونه معقول و متصور است که بگوئیم عالم ظهوری اشرف اقتضا نمود و ظهور نخستین منسوخ شد زیراکه با شئی غیر معلوم که هنوز ظاهر نشده چیز دیگر را نمیتوان نسبت داد و قیاس شرافت و عدم شرافت

¹ See B. i, p. 515, and p. 299 *supra*.

آنها را نمود و این سخنی است که از غایت سخافت برای زن ثکلا
خنده انگیز می باشد

و این چند نفر که در دین بیان برخاسته ادعای مقام (f. 243^a)
موعود را نمودند اگر همین قدر حس اولیات و بدیهیات را میداشتند
از خجالت بزمین فرو میرفتند که هیچ این سخن معقول و ممکن
التصوّر نیست

و انگهی باید اصحاب آن ظهور اشرف و الطف و اعلی باشند از
ظهور بیان و حال اینکه در همه اصحاب این ظهور جدید از خود
من یظهره الله گرفته تا همه اصحاب و انصار او بقدر یکنفر از اصحاب
ظهور بیان شعور و ادراک ندارند و این چیزی نیست که برای کس
مخفی باشد

بلکه هنوز این ظهور اعظم و اصحاب این ظهور نتوانسته خود را از
ظل بیان خارج نمایند¹ و هنوز مردم اسم بابی بر آنها اطلاق می
کنند چه طور ظهور اعظمی است م

Here follows (on f. 243^b) a short appendix giving a sort
of epitome of the Bábí doctrine, "which section," says the
writer, "whosoever fails to understand has in no wise
understood, nor will ever understand, the meaning of the
remaining sections of this book."

Begins :

هر کس معنی این فصل را نفهمد معنی باقی فصول این کتاب را
هیچ نفهمیده و هرگز نخواهد فهمید

یکی از جمله کلمات مکنونه و اسرار مودوعه بیان این است که
صاحب این شریعت کلیه و کلمه جامعه مودعه مکنونه در

¹ The original has نماید .

کینونیات اشیا بندای عالمگیر و فریاد در میان ملا امکان اهل سموات
و ارضین را منادای خود ساخته میگوید
ای اهل امکان !

ای ارباب مذاهب مختلفه و ادیان متشسته و ملل متنوعه ! ای
کسانیکه تعصب را جزو دیانت خود می‌شمارید و جز صدای خود
صدای دیگری را نمی شنوید ! دین بیان بهیچ یک از شما ابدأ
تکلیف نمی کند که شما مذهب و دیانت خود را بگذارید و از پی
دین جدیدی بی‌پوئید و دست از دین اول خود بردارید حاشا
و کلاً هرگز دین بیان و اهل بیان بشما چنین تکلیفی را نمی کنند
که شما دین سابق موروثی آبا و اجدادی خود را ترک کنید¹
و مذهب ثانی اختیار نمائید .

The Appendix ends (on ff. 245^a-245^b) as follows :

خلاصه این دین مبین و شریعت حقه وجودات را بهیچوجه
منفی و معدوم نمی خواهد و برای شئون وجودیه اصلا و ابدأ زوال
و انقراض در هیچ رتبه روا نمی دارد زیرا که همه وجود از مراتب
غیب و شهود سر تا سر مظاهر ذات مطلق و مجالی حقتند
بلکه آنچه می‌خواهد درجه کمال شئون وجودیه و رفع مناقص
و معایب آنهاست و اگر بدین کلمه جامعه مکتونه رفع نزاع
و اختلاف از میان کل ملل و ادیان نشود دیگر بهیچ طور و هیچ چیز
رفع خلاف ممکن خواهد بود فاعرف ان کنت تعرف

Apart from the Appendix, the book consists of an Introduction, five chapters (*Báb*), and a conclusion (*Khátima*).

¹ MS., by an obvious slip, کند.

The *Introduction* (ff. 1^b-11^b) contains the following sections:

- تقسیم فلسفه از قدیم و جدید (f. 3^a)
 پیدایش اشراقیین (f. 3^b)
 فرق میان فلاسفه و انبیا و سلاطین (f. 4^b)
 پیدایش صوفیه و متکلمین (f. 5^a)
 ظهور فلسفه قرآنیه و حکمت اهل بیت (f. 5^b)
 طلوع افتاب حسّی از افق مغرب (f. 6^b)
 ظهور فلسفه بیان که مقام جمع الجمع است (f. 7^a)
 خصائص فلسفه بیان (f. 8^a)
 تعریف فلسفه بیان (f. 8^b)
 در بیان موضوع و مزایای فلسفه بیان¹ (f. 9^b)

The contents of the five chapters and conclusion are stated in an index which occupies the last nine lines of f. 11^b. This index is as follows:

فهرست ابواب کتاب

مطالب این علم اعلی در ضمن پنج باب گفته می شود و هی هذه
باب اول در بیان امور عامه و مفاهیم کلیه که معقولات اولیاند
باب دوم در بیان جواهر و اعراض که فن قاطیغور یاس² است
 و موضوعات علوم درین فن اثبات میشود و تشریح و تکوین مبین
 می گردد
باب سیم در بیان اثبات توحید و صفات و اسما و افعال حق
 سبحانه

¹ Nineteen special features (خصائص) are enumerated.

² Evidently an erroneous transcription of *Pythagoras*, which name is commonly written in Arabic فیثاغورس. The transcriber of this MS., probably unfamiliar with the name, read the initial letter as ی instead of ف. This mistake is repeated elsewhere.

باب چهارم در بیان نبوت و ولایت و کتاب و سبع المثانی
و تأویل

باب پنجم در بیان نشأه اولی و اخری و احوال مبدء و معاد
و چگونگی سفر نفس در عالم آخرت و اثبات بقای نفس ناطقه بعد
از خراب بدن عنصری

خاتمه در بیان شرح اصطلاحات حکمت و اسامی فلاسفه از
قدیم و جدید

Each chapter is further divided into a number of sections, the enumeration of which I am forced to omit in this place. The explanation of the Beyánic terminology (ff. 237^b-243^a) is one of the most valuable portions of the book, for the meanings of many obscure expressions which occur constantly in the Bábí writings are here clearly and concisely defined. This portion, at least, of the work I hope to publish at no distant date. For the present I confine myself to giving, as specimens, a few of the more important explanations.

رب اعلیٰ و حضرت اعلیٰ اسم مخصوص حضرت نقطه بیان است
ارض اعلیٰ کنایت از زبجان است

ادلآء حی عبارت است از حروف حی و آن هیجده نفر ذوات
مقدس بودند که قبل از کل شی بین یدی الله ساجد شدند از
نقبا و مجبا و تلامذه حضرت سید¹

اسم الله الاول که اورا اول من آمن نیز گویند عبارت است از
جناب آخوند ملا حسین بشروئی که چهل روز قبل از خلق کل
شی بین یدی الله ساجد شد و اورا حرف سین اول بسمله نیز گویند

¹ Seyyid Kázim of Resht is evidently meant.

اسم الله الآخر عبارت است از جناب حاجی میرزا محمد علی بارفروشی که سین آخر بسم الله بود و همه حروف بسم الله باین دو حرف راجع شد

اسم الله الانیس کنایت از جناب اخوند ملا حسین داماد مرحوم حاجی سید جواد کربلائی است¹

اسم الله الاهز عبارت از آقا سید رحیم اصفهانی است که درین ظهور مسلک ابو موسی اشعری و ابو هریره را امتحان نمود لا الی هؤلا ولا الی هؤلا بخمال خود خودرا حکم قرار داده میگوید فتنه این دو برادر افتتان موسی و هرون است بظهورات عکا و قبریس هر دو مصدق و مؤمنم و نظر بظواهر ندارم و هنوز در اصفهان حیات دارد²

ارض شمس و ارض تا عبارت از تبریزست زیرا که عدد تا و شمس ۴۰۰ است

ارض بهاء و ارض ط طهران است زیرا که بهاء و ط ۹ است

ارض علم عبارت از قم است چه علم با قم عددًا مساویست

ارض الف و لام عبارت از اسلامبول است

ارض سر عبارت از ادرنه است زیرا که عددًا سر و ادرنه مساویند

و در اینجا میان اصحاب نار و نور تفریق افتاده

اسم عظیم اسم جناب شیخ عظیم خراسانی است و اسم ایشان³

. و بعد از فتنه تیر انداختن بشاه آجمنابرا در طهران شهید

کردند

¹ Since the alleged author of this book, Aká Seyyid Jawád of Kerbelá, is here spoken of as "departed," it is evident that this portion, at least, of the work was not composed by him.

² One sees from this that the office of one who seeks to reconcile the conflicting claims of the two rival factions is a thankless one!

³ The scribe has omitted to insert the name Mullá Sheykh 'Alí.

The above definitions and explanations are but a selection from the letter *alif*, which is followed by the other letters in their alphabetical order. I will only give one more, which confirms the opinion expressed by Baron Rosen (*Coll. Sc.* 1, MSS. Arabes, p. 187, n. 1), that the term *Kurratu'l-Ayn* does not in the Báb's *Commentary on the Súra-i-Yusúf* denote the celebrated Bábí heroine who afterwards bore this title.

قَرَّةُ الْعَيْنِ اسْمُ حَضْرَتِ نَقْطَةِ اسْمِ دَرِ اَوَّلِ ظَهْوَرِ وَلِي دَرِ ثَانِي
 جَنَابِ طَاهِرَةِ قَزْوِينِي مَظْهَرِ اَيْنِ اسْمِ شَد

"*Kurratu'l-Ayn* was a name of His Holiness the Point [*i.e.* the Báb] at the beginning of the 'Manifestation,' but subsequently Her Holiness the Pure [*Jenáb-i-Táhira*] of Kazvín became the manifestation of this name."

It is impossible here to do more than indicate, as I have striven to do, the extreme value and importance of this work.

BBC. 2.

هشت بیشت . جلد ثانی . در احکام شریعت بیان و غیره
Hasht Bihisht. Vol. ii. Practical Philosophy of the Beyán, etc.

This MS. is, as I have already stated, imperfect, consisting of twenty-two folios (of ff. 8 each), written on yellow paper, separated by a hiatus of unknown extent from the concluding eight folios, which are written on white paper. It is therefore impossible for me to describe it fully, partly because the proper numeration of the leaves following the hiatus cannot be determined; partly because, when the supplementary folios of either the white or the yellow part are sent, I am to return or otherwise surrender up the other part, which, therefore, I cannot disfigure with numbers or other marks. The portion now in my possession consists of ff. 240 (thirty folios of ff. 8 each), ff. 1^a-2^a being blank. Uniform in size with the preceding, *viz.* 25 × 14·5 centimetres.

Begins (on f. 2^b):

بِسْمِ اللّٰهِ الْاَمْنِ الْاَقْدَسِ
مِغَانِ كِه دَانَهٗ اَنگور آب مِی سازند
سِتارهٔ مِی شكنند آفتاب مِی سازند

تعریف شریعت بیان ما نُنسَخ من آیه او نُكْسِمَا نَأْتِ بِخَيْرٍ مِنْهَا

هر شریعت را که حق منسوخ کرد “ او گویا برد و عوض آورد ورد — شریعت بیان ترتیب منظم و مقرریست که بطرزی بدیع از عالم اختراع نازل شده و خداوند سبحانه مدار ترقی حوادث کونیّه را بر آن نهاده و مُنتقل میکند عالم اجسام و اکوان را از عرصهٔ غلظت و کثافت بصقع جوهریت و لطافت و تبدیل میکند ارض هیولیات را بعرصهٔ مجردات و اجسام دنیویّه عرضیه را باجسام جوهریهٔ اخرویّه و مِی کشاند عالم کون و فساد را بسوی حیات جاوید و کمال کُلّی و بقاء محض و نور صرف و روحانیت مطلق

Ends with the narrative of “one of the people of the Beyán” (*i.e.* an Ezelí Bábí)¹ of a visit which he paid to Acre from Cyprus, and of what he saw and heard there. This narrative, written partly in Persian and partly in Arabic, occupies five pages and one third, and contains the most violent and bitter denunciations of Behá and his followers. “Praise be to God,” he begins, “who hath caused me to travel in all lands, and hath shewn me the firmly-butressed palaces, and Iram of the columns, and the couches of Pharoah and Shaddád, and the tombs of Thamúd and ‘Ád, who rebelled in the land, and oppressed [God’s] servants, and whose home shall be hell—an ill resting-place!—And blessing and peace be upon Muḥammad and his glorious household. *But after this.* I was for a while in the regions of Syria, and in the city of Damascus

¹ Probably Sheykh A— himself, who in one of his letters mentioned incidentally that he had visited Acre—a rare thing for an Ezelí to do.

‘the spacious’ [*al-Feyhá*], and Aleppo ‘the grey’ [*ash-Shahbá*]; and the parts round about Mount Lebanon, and Tyre, and Sidon. And the misleadings of the Black Darkness brought me into the City of Blood, the town of Acre, which they call ‘the City of Vision’ [*Madínatu’sh-shuhúd*]; and, by my life! it is, indeed, the City of Vision, and a minaret for the consuming fire, and on it are poured forth darknesses, and lightnings, and thunders. There I plainly saw the manifestation of plurality, to wit, the combination of thunder, lightning, darkness, and the thunder-bolt; and I called to mind the *Chapter of the Unbelievers* of the Eternal Word.¹ For these are they who have hidden the light of their original potentiality with the darkness of the attributes of wicked souls and the effects of a corrupt nature, and have been veiled from the Truth by Untruth.” The first of these “unbelieving souls and manifestations of infidelity,” whom he met on the sea-shore, was none other than Behá’s eldest son ‘Abbás Efendí, whom he calls “al-Waswás,” which is an attribute of the devil meaning “the whisperer” or “suggester” [of wicked thoughts],² and is numerically equivalent to the name ‘Abbás.³ “After that,” he continues, “I saw the rest of the Wicked One’s followers, and heard the words of each. Their sayings and arguments consist of a farrago of names, baseless stories, calumnies, falsehoods, and lies, and not one of them has any knowledge of even the first principles of the religion of the Beyán or of any other religion. They are all devoid of knowledge, ignorant, short-sighted, of common capacity, hoodwinked, people of darkness, spurned of nature, hypocrites, corrupters of texts, blind imitators; God hath taken away from them his light and hath left them in the darkness of the Wicked One, and hath destroyed them in the abysses of vain imaginings, and hath put chains around their necks . . .” After one or two pages of denunciation

¹ Kur’án, cix.

² Kur’án, cxiv, 4.

³ Both words = 133.

filled with quotations from the *Kur'án*, which are interpreted in a sense far from flattering to Behá and his followers, the narrator describes how, after some days spent in the society of "souls suggesting thoughts of evil," he was admitted to Behá's audience-chamber. "When I was come there," he continues, "and looked upon that Archidol, that Greatest Talisman, that personified Revolt [*Tághút-i-mumaththal*], that rebellious Lucifer [*'Azázil-i-márid*], that envious Iblis, I saw a form on a throne, and heard the 'lowing of the calf.'¹ Then did I see how the light of the Most Great Name had shone on Ahriman the accursed, and how the finger of the demon wore the ring.² For they had written the Name *Behá'u'l-Abhá* in divers writings, and called it 'the Most Great Name.'³ Thereat there came to my mind this verse of [*Háfiz*] the Tongue of the Unseen—

'Efficient is the Name Divine; be of good cheer, O heart!
The div becomes not Solomon by guile and cunning's art.'"⁴

The narrator then describes his heartfelt joy on finding himself once more outside Acre, concluding in the following words, with which also the MS. ends:

فألهمني الله بعد تلك الليال العشر فحجور نفسي وتقويها وعلمت
ان الفجر ابتداء ظهور نور الروح على مادة البدن عند اول اثر تعلقه
به فلحقت نفسي سكينه من رحمة الله لما فارقت اطلال ذوى افك
عتو فوفقت على رصد ورايت طيوراً صافات حاصرات واقفات عند
كوة الكبرياء و نادت يخفى ندائها يا منجى الهلكي و يا غياث من

¹ The Ezelis compare Behá to the Golden Calf, to the worship of which *Sámirí* seduced the Children of Israel. See *Kur'án* vii, 146; xx, 90; and *Traveller's Narrative*, vol. ii, p. 355 and n. 2.

² Allusion is made to the well-known story of the theft of Solomon's magic ring by one of the demons, who, by its aid, exercised for some time the supreme power.

³ This is regarded throughout the *Beyán* and by all the *Bábís* as the "Most Great Name" of God, but according to the Ezelis it belongs properly to *Subh-i-Ezel*. Cf. *Traveller's Narrative*, vol. ii, p. 353, l. 11.

⁴ The translation of this verse I have taken from *Herman Bicknell's* beautiful and noble rendering of *Háfiz* (London, Trübner and Co., 1875), p. 131.

استغاث ان ذاتاً هبطت فاغتربت فاضطربت فسارعت فمنعت
 فهل الى سبيل من وصول * تمت والسلام *

I must now state the contents of this volume as briefly as possible, leaving a fuller account of its most interesting and valuable contents for some future occasion. Not being able to number the pages in the customary fashion, I avail myself of the scribe's Arabic numeration, according to which the first page of writing (f. 2^b) is numbered p. 1, after which the pages (not the leaves) are numbered regularly (the even numbers only being written in) as far as p. 126 (and p. 127, not numbered). At this point the numeration changes from the pages to the leaves (as though f. 2 had been numbered 1, f. 3^a 2, etc.), and what, according to the system hitherto followed, should be (p.) 128 is actually marked (f.) 64. The numeration by leaves then proceeds regularly up to (f.) 175, where the portion of the MS. written on yellow paper (22 folios of 8 leaves each) ends. Then, separated by the hiatus already mentioned, come the 8 folios written on white paper. Here the numeration is again by pages, not leaves, the first page of the white being numbered 330. It proceeds regularly up to p. 438 (and p. 439, not numbered) except that pp. 416 and 417 are both numbered 416, thus making all the subsequent numbers up to 438 wrong by two. In the last folio the numeration again changes in the most erratic manner, the leaves of this folio being numbered from 201 to 208.

The *Introduction* extends from p. 1 to 37, and, after some preliminary remarks, enumerates and discusses fifteen "virtues" (خصائص) which the religion of the Beyán has over all other religions, and seven "claims" (دعوى) which its adherents make for it.

The body of the work consists of eight chapters (for which reason, probably, the book is entitled *Hasht Bihisht* or "the Eight Paradises") and a conclusion. The index of these occupies the last thirteen lines of p. 37 and the first two lines of p. 38. This index I here transcribe.

فهرست ابواب کتاب

باب اول در حقوق الهیه و آن عبادات و نظافات و ادعیه و زیارات است

باب دوم در تهذیب اخلاق و آن حقوق خود شخص است از حیث انقباض و انبساط قوای طبیعی خود

باب سیم در تدبیر منزل و آن حقوق خود شخص است نسبت بامور منزلیه خود از مطعم و مشرب و ملبس و مسکن و منظر و محفل و مجمر و مسموع و مشموم و حقوق عشایر و اقوام و عائله و مشترکین منزل است

باب چهارم در حقوق مدینه و امور سیاسیه و ملکیه نسبت بافراد ملت و اهالی مملکت و نسبت بتکالیف شخصی سلطنت

باب پنجم در حقوق و نوامیس عامه مانند امر تزویج و تطلیق و ارث و تجهیز اموات و معاملات و صناعات و جنایات و دیات و کفارات

باب ششم در حقوق ملکوتیه و آن علوم و صناعات و فنون است

باب هفتم در احوال و اشراف قیامت و دلائل ظهور قائم آل محمد

باب هشتم در تاریخ بیان و مجملی از وقایع یوم القیامة

خاتمه در بیان فتنه دهماء صیلم و خروج دجال و سامری و اهریمن و صنم اعظم و طاغوت اکبر و عجل جسل و جثه فیل و امثال آنها

As a systematized treatise on the philosophy, theology, ethics, morality, and, in lesser degree, the history of the religion of the Beyán, this volume and that previously described occupy a unique place in Bábí literature. In such an article as the present it is impossible to do more than indicate their extreme interest and value.

BBC. 3.

بیان فارسی

Ff. 296 (ff. 1^a–4^a, 295^a–296^b blank), 14·5 × 9·0 centimetres, 16 lines to the page. Written in small and legible but not very elegant *naskh*. Headings of *Váhids* and chapters, etc., in red. Ff. 4^b–6^a are occupied by an index of contents. The MS. is carefully and accurately written, and has evidently been collated throughout, as there are corrections and insertions here and there in the margin. Received by me in August, 1891, from Sheykh A—, who bought the MS. for sixty-three francs from a Bábí who was returning to Persia. In the accompanying letter Sheykh A— wrote as follows :

بیان فارسی هم خیال کردم اگر برای شما بنویسانم خرجتان زیاد میشود یک جلد بیان خط ایران بخط نسخ صحیح و خوب بهمان قیمت که شخصی در اصفهان مینویسد تقریباً از یکی از احباب که خیال رفتن بایران داشت خریده برای سرکار انقاد داشتم قیمت آن هم سی جزوست جزوی دو فرانک که دو قران در ایران باشد نوشته شده بغیر از صحافی و جلد و آنهم تقریباً دو فرانک یا سه فرانک میشود روی هم شصت و سه فرانک با پول پُست قیمت آن میباشد *

“As for the *Persian Beyán*, I thought that, if I should have a copy made for you, your expense would be [needlessly] increased. I therefore send for you a copy of the *Beyán* in one volume, written in Persia, in good and correct *naskh*, at the price for which a certain person in Isfahán transcribes it, which I bought from one of the Friends who was intending to return to Persia. As to its price: it contains thirty folios, and was transcribed at two francs

(which, in Persia, is two *kráns*) a folio, besides the cost of the binding and cover, which comes to about two or three francs. Altogether, with postage, its price is sixty-three francs."

Concerning the work itself, see pp. 450-1 *supra*.

BBC. 4.

كتاب قيوم الاسماء تفسير احسن القصص

وهو سورة يوسف لأن عدد قيوم (١٥٦) مطابق مع يوسف (١٥٦).

Commentary on the Súra-i-Yúsuif.

Ff. 202 (ff. 1^a, 201^b-202^b blank), 21·75 × 13·75 centimetres, 22 lines to the page. Written in a small, clear *ta'lik*. Headings and titles in red. Copied for me at Constantinople under the supervision of Sheykh A——, the Ezelí, in the autumn of 1891.

The general characteristics of this book, and the special peculiarities of this particular MS. I have already discussed in a previous article (*J.R.A.S.* for April, 1892, pp. 261-8). To what I there said concerning the nomenclature of the chapters or *súras* which compose the *Commentary on the Súra-i-Yúsuif*, I have now to add some further particulars with which Baron Rosen has most obligingly supplied me as to their nomenclature in a MS. of the same work in his own collection. (See *Coll. Sc. iii, Manuscripts Persans*, p. 50.) The nomenclature adopted in Baron Rosen's MS., in so far as it differs from that previously given by me at p. 263 *supra*, is as follows :

Chapter xiv. . .	سورة القدس	Chapter xxxiii. . .	سورة النصر
„ xv. . .	المشيئة	„ xxxix. . .	الشكر
„ xvi. . .	العرش	„ xlii. . .	العهد
„ xxi. . .	البحر	„ xliiii. . .	الوحيد
„ xxvii. . .	الاموال	„ xlv.	هو

Chapter xlvi.	. سورة المرات	Chapter lxxxiv.	. سورة الحق
„ xlvii.	. الحجّة	„ lxxxv.	. الطير
„ xlviii.	. النداء	„ lxxxvi.	. النبأ
„ xlix.	. الاحكام	„ lxxxvii.	. الابلاغ
„ l.	. (sic) الاحكام	„ lxxxviii.	. الانسان
„ li. المجد	„ lxxxix.	. التثليث
„ lii. الفضل	„ xc. الربيع
„ liii. الصبر	„ xci.	. (p) المجلل
„ lv. الركن	„ xcii. المحل
„ lvi. الامر	„ xciii. الاشتهار
„ lvii. الاكبر	„ xciv.	. No title.
„ lviii. الحزن	„ xcv. القتال
„ lix. الافئدة	„ xcvi.	. (sic) القتال
„ lx. الذكر	„ xcvii. الجهاد
„ lxii. الاولياء	„ xcviii.	. (sic) الجهاد
„ lxiv. المحمّد صلعم	„ xcix.	. (sic) الجهاد
„ lxvi. الاحديّة	„ c. القتال (sic)
„ lxxiv. الخليل	„ ci. القتال (sic)
„ lxxv. الشمس	„ cii. الحجّ
„ lxxvi. الورقة	„ ciii. الحدود
„ lxxvii. السلام	„ civ. الاحكام
„ lxxviii. الظهور	„ cv. الجمعة
„ lxxix. الزوال	„ cvi. النكاح
„ lxxx. الكاف	„ cvii. الذكر
„ lxxxi. الاعظم	„ cviii. العبد
„ lxxxii. اليا	„ cix. الصاغرين
„ lxxxiii. الاسم	„ cx. المؤمنين

As will be observed, one chapter (the last) is missing from the above list. Baron Rosen writes: "Je ne sais pas comment il se trouve que le nombre des sourates est

de 110 seulement au lieu de 111. Je n'ai pas sous la main dans ce moment l'exemplaire de l'Institut." Apart from this and chapter xciv, the above list, in conjunction with that given at p. 263 *supra*, supplies names for all the chapters.

Since this article went to press, I have received, under circumstances briefly detailed at p. 663 *supra*, another Bábí MS. (the *Istidláliyyé*, or "Evidences" of Mírzá Abu'l-Fazl of Gulpáyagán), for which, as it cannot be placed in any one of the four classes into which the other MSS. are divided, I am obliged to create a fifth "supplementary" class (BBS).

BBS. 1.

استدلالیه

Evidences of the Behá'í doctrine. By Mirzá Abu'l-Fazl of Gulpáyagán.

Ff. 22 (f. 1^a and 22^b blank), 21·25 × 13·25 centimetres, 14 lines to the page. Written in a good clear Persian *ta'lik*. The manner in which this MS. came into my possession is explained at p. 663 *supra*.

This work, intended to prove by quotations and arguments drawn from the Old Testament that Behá'u'lláh is the promised Messiah and deliverer of Israel, is addressed chiefly to the Jews. It appears to have been written in the year A.H. 1305 (A.D. 1887-8), for on f. 19^b we find the following passage :

و این فقرة نزد علمای موسوی روشن و مسلم است که از خرابی اورشليم بدست بخت النصر تا این زمان سنه هزار و سیصد و پنج هجری دو هزار و سیصد و هجده سال گذشته است و بر حسب شهادت تواریخ هم از زمان دانیال تا تولد حضرت مسیح تقریباً یک هزار و هشتصد و هشتاد و هشت سال است و این جمله دو هزار و سیصد [و] هجده سال میشود *

The work consists of a preface and three sections. The preface extends from f. 1^b to f. 3^a. As it is rather interesting, I give the text in full. It is so easy that I do not think it necessary to add a translation.

بنام خداوند یکتای کریم

خدمت ذیمرت دانشمندان و مشایخ ملت فخمیه بنی اسرائیل عرض میشود که خداوند جلّ ذکرة در ازمان سابقه این طایفه جلیله را بمراتب توحید و خداشناسی هدایت فرمود و از ننگ پرستش اصنام که در آن هنگام دین عموم اهل عالم بود مطهر ساخت و بنی اسرائیل را قوم مخصوص خود خواند و باین تخصیص ایشان را بر کت ملل و قبایل برتری داد و بتوسط سرور پیغمبران موسی علیه السلام کتاب مستطاب توره که نور عالم و رهاننده امم است نازل فرمود و شریعت مقدسه را در این کتاب مؤسس و محکم ساخت و پس از وفات این پیغمبر عظیم الشان و ارتقای آن حضرت بمقام قرب حضرت سبحان این دین مبین را در هر قرن و زمان [به] پیغمبران بزرگ مؤید ساخت تا مدت یک هزار و پانصد سال ملت فخمیه اسرائیل بوجود این پیغمبران جلیل و وحی های نازله (f. 2^a) بر ایشان که اکنون معروف برسائل انبیاست منور و مفتخر بود و چون انسان بصیر هشیار در این کتب مقدسه توره و رسائل انبیا ملاحظه نماید خواهد یافت که خبر بزرگی که در تمامی این کتب است اینست که عصای سلطنت بنی اسرائیل خواهد شکست و پادشاهی انقراض خواهد یافت و در اقطار عالم از مشرق تا مغرب پراکنده خواهد شد و تا مدت طولانی که آغاز و انجام آن نیز در وحی الهی معین و موّرخ است ببلاهای صعب گرفتار خواهند شد و شهرهای ایشان خراب و ویران خواهد گشت

و اورشلیم پایمال قبائل خواهد گشت تا آنکه بزرگی از جانب خداوند بر بوبیّت کبری مبعوث گردد و بنی اسرائیل را از ذلت و گرفتاری مجات بخشد و بمراتب عزّت و بزرگی نایل فرماید و جمیع طوایف عالم را بر یک دین و مذهب متّفق گرداند و بنی اسرائیل را رتبه وراثت ارض و هدایت عباد عنایت فرماید و بالجمله چون در مراتب (f. 2^b) مذکوره وقوف حاصل شد معروض میدارم که در این قرن شریف و یوم عزیز آهل بها مدعی بر آنند که میعاد ظهور این وعده مبارکه فرا رسیده است و وجود مبارکی که مجات کّل اهل عالم موقوف بظهور او بود از مشرق عالم طالع شده و سطوت و اقتدار او با وجود معاندت کّل ملل در تمام بلاد ظاهر گشته یعنی نیروجود مسعود بهاء آله در سنه هزار و دویست و هشتاد و پنج هجری¹ در اراضی مقدسه و بریّه الشام در شهر عکا که در حول کوه کرمل است خداوند باعظم اسماء و ربوبیّت کبری ظاهر فرمود و کلام الهی و وحی آسمانی را بر نهجی که در توره و عده داده شده بر لسان مبارکش نازل نمود و شریعت مقدسه که هدایت بخش عالم و محلّ اتفاق امم تواند بود و مشتمل است بر صلوة و صوم و تمامی آداب عالیّه انسانیّه و معالی صفات و کمالات روحانیّه و دوست (sic) و نیکخواهی کّل امم و مواحدت و معاشرت با تمام اهل عالم در کتاب مستطاب اقدس² مؤسس داشت و کلمه نافذهاش در این مدت قلیله که قریب بیست و پنجسال

¹ This passage, which gives the date of Behá's "Manifestation" as A.H. 1285 (A.D. 1868), is very important, as affording approximate confirmation of Nabil's chronology (*B. i*, p. 526; *B. ii*, 984, 988, stanza 10), and further evidence against the impossibly early date (A.H. 1269) given by the *Traveller's Narrative*. See pp. 304-6 *supra*. It is curious that in two works composed by the Behá'is within so short a time of one another, and both intended for more or less general circulation, so glaring a discrepancy should have been allowed to appear, more especially as both dates are used evidentially.

² This passage is also important, as affording further evidence that *Kitáb-i-Aqdas*, not *Lawh-i-Aqdas*, is the correct title of the work alluded to.

است بدون وسایط ملکی از عزت و ثروت و سیف و امثالها در اکثر بلاد غالب گشته و با دشمنی و معاندت اکابر هر ملک و ملت از سلاطین و ملوک و علماء و امراء حتی عامه رعایا امر مبارکش در اکثر ممالک نافذ شده و حجت و برهان ظهورش نزد ارباب قلوب صافیه و منجباب هر مذهب و ملت مقبول و روشن گشته بنابر آنچه عرض شد ما را در سه مقام تکلم باید و شاید بخواست خداوند ملت عزیزه اسرائیل بسبیل نجات راه جویند و از ظلم قبائل و گرفتاری بدست امم رستگاری یابند و این سه مقام که در آن تکلم میشود عبارتست از بیان و دلیل و تجدید شریعت و بشارات صریحه کتب مقدسه بر این ظهور عظیم و الله یهدی من یشاء الی سبیله الواضح المستقیم *

The headings of the three sections (*maqām*) into which the book is divided, with the pages on which they begin, are as follows :

مقام اول (f. 3^a) در بیان این مطلب است که هرگاه پیغمبری ظاهر شود حجت چه باید باشد و بچه دلیل صدق قول و رسالت او بر طالب مستعد واضح و معلوم گردد *

مقام دوم (f. 6^b) در اینست که آیا شریعت توره بظهور پیغمبری از جانب خداوند جایز است تغییر یابد و شریعت مقدسه بظهور جدید لباس جدید پوشد یا نه *

مقام سوم (f. 11^b) بشارات هائیسست که در کتب مقدسه بر این ظهور وارد شده و آن بر دو گونه است قسم اول بشارتها ایست که بدون وقت (f. 12^a) و تعیین زمان شده جهة ظهور وارد و این قسم از حد گنجایش صحیفه بیرونست و ما برای اتمام مرام بچند آیه در این مقام اکتفا خواهیم

نمود (f. 14^a) [قسم دوم] و اما بشارتهائی که مؤرخ
و معین است و در کتاب وارد شده است صریح تر از
همه کتاب حضرت داینال است

The whole book, in short, is an attempt to interpret the prophesies of the Old Testament, more especially of the book of Daniel, in favour of Behá'u'lláh.

Ends :

پس از این دو کلام الهی پند گیرید (f. 22^a) و روز مجات خود را
از دست ندهید و بیقین بدانید که هر کسی که خود را پاک نکرده
خداوند را تفحص ننمود و بظهور سرور بزرگ میکائیلی ایمان نیاورد
نام او در صحیفهٔ حمراء از قلم اعلیٰ ثبت نخواهد گشت و وارث
عزت ابدی نخواهند شد امید چنانست که کل از نصیح خالص
مستنبه گردند و این یوم عزیز را که بعضی در آن رستگار و برخی
شرمسار خواهند شد بغفلت نگذرانند و الله یقول الحق و یهدی
السبیل انه هو العلیّ المقتدر العزیز الجمیل الجلیل *
من قلم ابو الفضل گلپایگانی سنه ۱۳۰۹

I have now described, as fully as the space at my disposal would admit, all the Bábí MSS. in my possession, with the exception of a number of letters of greater or less importance, and certain scattered leaves containing transcripts, made by myself or others, of sundry poems, short epistles, etc., of which I have already published some, and hope, in due course, to publish such others as appear of sufficient interest. Of some of the MSS. described above (such as the various "Books of the Names," and many of the Prayers, Exhortations, Visitations, and Rhapsodies) it is most improbable that complete editions could ever be required or contemplated; a few judiciously selected extracts would answer every practical purpose. Of others, such as the *Tárikh-i-Jadid*, and both volumes of the *Hasht*

Bihisht, complete editions would certainly be desirable, could anyone be induced to incur the necessarily heavy expenses of publication. Failing this, however, abridged English translations might sufficiently answer the purpose; and of the *Túríkh-i-Jadíd*, at all events, such a translation is now in the press, and will, I hope, appear in a few months. Of the more important sacred books of the Báb, Şubḥ-i-Ezel, and Behá, nothing will serve but complete texts prepared from the best available MSS. I have no doubt in my own mind that the Persian Beyán should come first; and, with a view to publishing it *in extenso*, I have been for some time engaged on the collation of several MSS. Besides the two MSS. in my own possession (BBP. 8, and BBC. 3), and the British Museum Codex (Or. 2819), the liberality of the Academy and the Institut des Langues Orientales of St. Petersburg has placed at my disposal, for periods of six months each, the two manuscripts of the work contained in their rich collections. Much work remains to be done ere we can venture to generalize with perfect safety on the relations, affinities, and tendencies of the Bábí movement, but that that work is well worth the doing I, for my part, do not for a moment doubt.

DEATH OF BEHÁ'U'LLÁH.

Within the last few weeks news of the death of Behá'u'lláh has reached me. I have not been able to ascertain the date of his decease, but of the fact itself there is no doubt, for it is confirmed by a letter written from Acre by his son, Mírzá Badí'u'lláh, and dated *Zi'l-Ka'da* 29th, A.H. 1309 (June 25th, A.D. 1892). A portion of the letter I will here cite, with translation.

یا حبیب قلبی و مسرّة فؤادی در این ایام امطار بلا از سحاب
سماء قضا بشائی نازل و صواعق هموم و غموم بانحوی متواتر که
لسانرا یارای تقریر و قلمرا طاقت تحریر نه زیرا افق امکان از تجلیات

آفتاب حکمت و بیان محروم و سریر عالم از پرتو نیر اعظم ممنوع آندان دوستان از استماع صریح قلم اعلی در ظاهر باز مانده و عیون مشتاقان از مشاهده افتق ابهی محجوب گشته سبحان الله چه قیامتی در عالم بر پا و چه اضطرابی در وجود هویدا شمس حقیقی ترک عالم ترابی فرمود و در عوالم عظمت و جلال با شراق بی زوال تجلی نمود اگرچه این مصیبت عظمی فوق تحمل است و این رزیه کبری مخرب بنیان صبر و تحمل و لکن نظر بحکم محکم و امر مبرم که در کتاب اقدس از ملکوت مقدس نازل باید این عباد و آجناب جمیعاً بطراز صبر و تسلیم مزین شویم و بحبل محکم رضا و تمکین متشبث و با قلوب قویه و نفوس مطمئنه بر آنچه علت ترقی عباد و آسایش و عمارت بلاد و تهذیب اخلاق و ظهور الفت و وفاقت قائم و بتمام وجود بنصائح مالک غیب و شهود متمسک تا عالم امکان بعنایت حضرت مئان رشک روضه رضوان مشاهده گردد و ما ذلک علی الله بعزیز آیه مبارکه که در کتاب اقدس نازل در این مقام مرقوم میشود قوله جل جلاله و عم نواله یا اهل الارض اذا غربت شمس جمالی و سترت سماء هیکلی لا تضطربوا قوموا علی نصره امری و ارتفاع کلمتی بین العالمین انا معکم فی کذل الاحوال و نصرکم بالحق انا کنا قادرین من عرفنی یقوم علی خدمتی بقیام¹ لا تقعدہ جنود السموات و الارضین و در مقام دیگر میفرماید قل یا قوم لا یأخذکم الاضطراب اذا غاب ملکوت ظهوری و سکنت امواج بحر بیانی ان فی ظهوری لِحکمة و فی غیبتی حکمة اخرى ما اطلع بها الا الله الفرد الخبیر و نرثکم من افقی الایبی و نصر من قام علی نصره امری بجنود من الملائکة العلی و قبیل من الملائکة المقربین انتهى

¹ علی شأنی . BFP. 3 and BFP. to read

Translation.

“O friend of my heart, and delight of my soul ! In these days the showers of affliction do so descend from the clouds of the firmament of fate, and the thunderbolts of griefs and sorrows do so succeed one another, that neither hath the tongue strength to describe, nor the pen power to utter them. For the horizon of the Phenomenal World is bereft of the effulgences of the Sun of Wisdom and Revelation, and the throne of the Universe is deprived of the radiance of the Most Mighty Luminary. The ears of the friends are, to outward appearance, debarred from hearkening to the cry of the Supreme Pen, and the eyes of the longing are veiled from the contemplation of the Most Glorious Horizon. Great God ! how dire a catastrophe is this which has arisen in the World, and how grievous a calamity is this which hath appeared in the Universe ! The Sun of Truth hath bidden farewell to this earthly sphere, and now shines with a brightness which waneth not in the regions of Might and Glory. Albeit this supreme affliction transcends endurance, and this most dire disaster lays in ruins the edifice of resignation and patience, yet, having regard to the authoritative command and binding behest revealed from the Holy Angel-World in the *Kitáb-i Aḳdas*,¹ we and you alike must adorn ourselves with the ornament of patience and resignation, lay hold of the firm rope of submission and acquiescence, apply ourselves with strong hearts and tranquil souls to what will conduce to the progress of mankind, the peace and prosperity of the world, the amelioration of characters, and the appearance of charity and concord, and attach ourselves with our whole being to the counsels of the Lord of the Visible and the Invisible, so that the Phenomenal World may, by the Grace of that Beneficent Being, be beheld an envy to the Garden of Paradise. *Nor is this thing difficult with God.* The blessed text revealed in the *Kitáb-i-Aḳdas* shall here be cited. He says (great is His Glory and universal His Bounty !):

¹ Cf. n. 2 at the foot of p. 703 *supra*.

'O people of the earth! When the Sun of my Beauty sets, and the firmament of my Form is hidden, be not troubled; arise for the helping of my work and the advancement of my Word throughout the worlds. Verily We are with you under all conditions, and will help you with the Truth; verily We can do this.¹ Whosoever knoweth Me will rise up to serve me with such uprising that the hosts of heaven and earth shall not put him down.' And in another place he says: 'Say, "O people, let not trouble take possession of you when the Kingdom of my Epiphany becomes concealed, and the Waves of the Ocean of my Utterance are hushed. Verily there is in my Epiphany a reason, and in my Occultation another reason, which none knoweth save God, the Incomparable, the All-Knowing. And We shall see you from the Most Glorious Horizon, and will help whomsoever riseth up for the helping of our Work with hosts from the Supreme Concourse, and a cohort of the Cherubim."'²

The same news reached me on the same day from my Ezeli correspondent in Constantinople, but in how different a form of words was his laconic announcement of Behá's death couched! He added (I know not on what authority) that disputes had already arisen between two of Behá'u'lláh's sons, 'Abbás Efendí and Mírzá Muḥammad 'Alí,³ as to the succession; and that Aḳá Mírzá Aḳá Ján called *Khádimu'lláh*, Behá's amanuensis and special attendant, had given his support to the latter, because he hoped to find him more pliable and more amenable to his own views and wishes. This statement I only give for what it is worth.

¹ A translation of part of this passage will be found quoted at p. 975 of *B. ii*. It occurs on f. 7^b of BBP. 3, and f. 31^b of BBP. 4.

² This passage occurs on f. 10^b of BBP. 3, and ff. 38^a-38^b of BBP. 4.

³ The latter I did not see at Acre, neither did I know where he was, though I heard mention of him. He it was, I believe, who invented the different forms of the *Khatt-i-Badí'*, or "New Writing." (See *B. i*, p. 498.) Of this writing I was unable to obtain a specimen, but I learn from Baron Rosen that M. Toumansky was more fortunate, and that amongst the treasures which he brought back from 'Istikábád were the words *على اسمه* written in new character.

What effect Behá's death may have on the further development of Bábíism it is impossible to conjecture. Will the movement of which he has for so long a time been the guiding spirit, languish or lose ground? Will dissensions arise amidst his followers to produce further disruptions and schisms in the Bábí church? Will the Ezelís (who, as it appears, keep themselves well informed of all that takes place at Acre) seize the opportunity to set on foot propaganda in favour of Şubḥ-i-Ezel? Or will the fabric, reared with such infinite pains by the departed Seer, prove able to withstand the disintegrating forces which, no longer kept in check by his master-hand, must almost inevitably come into play? Time alone will show.¹

¹ I learn from Baron Rosen that a short paragraph announcing the death of Behá'u'lláh appeared in the Russian newspaper called *Le Caucase*, published at Tiflis; and that the news was also conveyed to him by Lieutenant Toumanski in a private letter, in which were enclosed copies of Behá'u'lláh's testamentary dispositions (كتاب عهدی) and an elegy on his death by the Bábí poet 'Anđalib (Mírzá 'Alí Ashraf of Láhiján). Baron Rosen adds that Behá died on May 16th of this year (1892), but that the news of his decease did not reach 'Ishkábád till July 5th. The interesting documents forwarded by Lieutenant Toumanski are to appear in the *Zapiski*.
